† Cu Dumnezeu înainte!

MIŞCAREA

Apare bilunar
8 pagini–300 lei

Publicaţie a Noii Generaţii
Editor: Mişcarea Pentru România

Anul IV, Nr. 9 (49)
1-15 Mai 1995

P224062

DIN SUMAR:

- Alegerile din Franța — Pag. 2
- Basarabia: Amendamentul Snegur — Pag. 3
- Anticreștinismul comunist — Pag. 4
- Centenar Blaga — Pag. 5

Carol al II-lea, înainte de Diktatul de la Viena (1940)

Ion Iliescu, după Strassbourg (1995)

„Mişcarea" reflectă în paginile sale preocupările şi frământările Noii Generaţii, contribuind la dezvoltarea curentului de gândire şi acţiune declanşat de tineretul român prin mişcările din 1989-1990.

Pe plan spiritual-religios, „Mişcarea" este o publicaţie ***creştină ortodoxă,*** *aşezată sub autoritatea duhovnicească a Bisericii Ortodoxe Române.*

Ca orientare culturală, „Mişcarea" urmează linia ***naţională,*** *reprezentată în istoria culturii şi publicisticii româneşti de personalităţi exemplare ca Mihai Eminescu, Nicolae Bălcescu, Nicolae Iorga, Nae Ionescu, Mircea Eliade, Petre Ţuţea.*

Din punct de vedere politic, „Mişcarea" promovează doctrina ***naţional-democrată,*** *aşa cum este formulată în documentele programatice ale Mişcării Pentru România.*

CINISMUL INTERNAȚIONAL ȘI ELITELE LOCALE

Cotroceniul a fost recent gazda unei delegaţii revendicată dintr-o organizaţie de anvergură europeană, ale cărei mobiluri s-ar numi lupta împotriva „naţionalismului", „xenofobiei", „antisemitismului". Personalităţi europene s-au strâns sub egida generoasă a „anului internaţional al toleranţei" şi propovăduiesc popoarelor europene în numele lui. În acelaşi an al toleranţei ubicue însă ,campaniile militare au proliferat masiv, iar astăzi, o mică naţiune din Caucaz este devastată de armatele unui protejat al cancelariilor occidentale. Conformându-se devizei, acestea *tolerează* genocidul cecenilor, mărginindu-se la apeluri debile şi ineficace, iar SUA gireză întregul dezastru prin voiajul filorusului Bill Clinton la Moscova. De la amvonul impozant de la care propovăduiesc toleranţa, intelectualii pacifişti nu observă, pasămite, drama *acestui* popor. Blamarea anticecenismului – vezi: „antisemitismul" – nu a devenit politică mondială, astfel că cecenii, fără şansa sângelui semit prin vine, sunt lăsaţi cu cinism să piară, acompaniaţi de tăcerea Europei, prea ocupată pesemne de sărbătorirea „anul internaţional al toleranţei".

Comisia Parlamentului European care a vizitat nu demult Basarabia consacra cele mai multe pagini din raportul său... Mişcării Frontul Popular Creştin Democrat. În opinia distinşilor raportori, se pare că nucleul unde s-a acumulat potenţialul de non-europenitate şi antidemocratism al Basarabiei este tabăra unionistă. Unirea tuturor românilor este obsesia imposibil de surmontat a unor „europeni" cu funcţii, iar atitudinea pro-moscovită sau făţiş comunistă a celor de la conducere găseşte adeziuni şi sprijin. Poţi să fi astăzi pro-comunist în Basarabia – „democraţia" te va ovaţiona şi invita la banchetul ei –, dar nu poţi să lupţi pentru reîntregirea ţării tale.

Democraţie, dar nu pentru căţei, va zice în final dulăul german, contemplându-şi satisfăcut graniţele dobândite în urma reunificării.

Tot în Basarabia, Ilie Ilaşcu zace uitat în puşcăriile regimului sovietic, căci Europa, toleranţă, nu poate deranja regimul de la Tiraspol. Derizoriul în care se plasează tratamentul aplicat patriotului român de clasa politică şi mass-media continentului este ilustrat perfect de o publicaţie germană: un colţ de pagină, de aproximativ patru centimetri pătraţi, anunţa lapidar, la vremea respectivă, despre arestarea şi procesul patriotului român, un nume şi un teritoriu greu reperabile, în timp ce restul paginii, cu litere de-o şchioapă, îşi informa cititorii despre „crimele de război" ale... Mareşalului Antonescu.

„Anul internaţional al toleranţei" are, se pare, o încărcătură rasială accentuată, iar aceasta nu vizează în nici un caz elementul românesc.

Chestiunea Antonescu este ea însăşi o altă filă din cartea cinismului european. Până într-acolo încât un cercetător american precum Larry L. Watts consemna amar într-o lucrare consacrată subiectului: *„După ce Parlamentul român – ales, conform celor mai mulţi observatori apuseni, în mod democratic – a păstrat un minut de reculegere în memoria lui Ion Antonescu, guvernul Statelor Unite a înaintat o notă de protest Preşedintelui României, cerându-i să se disocieze public de acest omagiu şi, dacă e să dăm crezare teoriei democratice, de sentimentul majorităţii populaţiei"* („O Casandră a României. Ion Antonescu", 1994).

Iată că, printr-o subtilă procedură „democratică", popoarelor le sunt indicate precis modelele sau reperele dezirabile – nondezirabile – ale *propriei lor istorii!!!*

Să presupunem că, buimăcit de prea multe „comitete şi comiţii", întâlniri ritualice şi camere obscure, Miguel Angel Martinez şi-a aşezat greşit şorţuleţul cu simboluri în vizita de la Bucureşti. „Fraţii" strassbourghezi l-au avertizat, pesemne, să îmbrace ţinuta regulamentar, astfel că textul emis în Franţa în legătură cu relaţiile româno-măghiare se deosebeşte radical de cel debitat în România. Ungaria marchează, prin bombeul preşedintelui Adunării Parlamentare a Consiliului Europei, „1201" de puncte, în faţa unei diplomaţii româneşti repetente şi a unui popor pe care, din acest motiv, prea puţini vor să-l bage în seamă.

S-ar găsi, firește, sumedenie de date să îngroaşe această dezbatere. Dosarul „cinismului mondial" există, iar filele sale se strâng cu îngrijorătoare rapiditate. Alături de cel al altor spaţii cu cotă redusă la bursa puterilor mondiale, indexul consacrat României se îmbogăţeşte cotidian, mass-media şi dezbaterea publică a societăţii noastre convocând necontenit noi şi noi probe.

Ceea ce urmează îndeobşte este *scenariul culpabilizării*, identificarea sau inventarea vinovaţilor, gemete şi icnete stârnite de o „soartă" încăpăţânată să rămână potrivnică. Nimic mai uşor să obţii „certitudini" decât ancorând discuţia la acest jalnic nivel.

O privire amplă asupra istoriei Europei în general şi asupra istoriei României în special ar nuanţa însă tabloul, păstrând măsura decentă a proporţiilor. Ar proba irefutabil că cinismul Europei a fost o constantă în istoria românilor, că adevărurile în istorie au fost întotdeauna circumstanţiate, ajustate, adaptate. *Adevărul* însuşi fiind eludat şi ignorat. Grila prin care a fost privită România a fost mai degrabă cea a „interesului privat", mai puţin cea a „dreptăţii" ori a „legitimităţii". Marile izbânzi româneşti – Independenţa, Unirea, instaurarea monarhiei etc. – nu sunt rodul unor intervale de linişte, toleranţă, adevăr şi onestitate în istoria Europei, nu rezultatele unor etape de abandon al cinismului puternicilor zilei, ci consecinţa unei *fructificări* atent plănuite, a unei abile înţelegeri (şi) cu aceasta din urmă. Lecţia prodigioasă a istoriei românilor dovedeşte că Biruinţa nu este deci rodul *aşteptării pasive* ori a *defensivei resemnate*, ci al *ofensivei* făţişe sau camuflate, al intuirii aliniamentelor de forţă geopolitice ale continentului sau ale lumii, al *valorificării* balanţelor de putere, chiar al *exploatării* cinismelor de la un moment dat (faimoasa pozitivare a negativităţii).

S-a spus despre România că acoperă o poziţie de acumulări geopolitice maxime („poziţie cheie", „stat de necesitate europeană" etc.). Din punct de vedere *obiectiv* deci, plasamentul nostru ne aruncă fatal în val-vârtejul jocurilor puterilor mondiale. Suntem *făcuţi* de istorie, de ţesătura traseelor politice mondiale, de ponderile pe care le capătă spaţiile strategice, mai degrabă decât ne *facem* noi, prin propriile puteri. Aceasta este prima şi cea mai superficială observaţie a celor ce evaluează spaţiile periferice. Superficială, pentru lipsa de supleţe şi doza de *parţial* ce-i revine. Căci marea lecţie geopolitică pe care o predau zonele de periferie de sute de ani este cea care trebuie aşezată deasupra oricărui demers declanşat din aceste spaţii. *În periferie, obiectivul spaţiului poate fi evaluat doar – sau în primul rând – prin subiectivul zonei.* Respectiv, în zonele de periferie, accentul cade în mod esenţial pe *elitele locale*. Aici nu există acea inerţie a marilor puteri, acele respiraţii politice ample ce pot capta elitele în mersul lor, ghidonându-le traseul. În periferie – şi România este astăzi aşa ceva – elitele trebuie să fie permanent în ofensivă, capabile să aşeze interesul naţional pe marile linii ale politicii internaţionale, pe care, fatalmente, *nu ea le poate trasa*. Acestea pot fi mai mult sau mai puţin prielnice, însă *proiectele* – stabile doar în fundamentele lor – trebuie să fie policrome, capabile de nuanţe şi mereu adaptabile în funcţie de conjunctură.

Există în istorie condiţii şi condiţii. Post festum, istoricii se grăbesc a le eticheta drept *favorabile* şi *defavorabile*. Păcatul unei asemenea evaluări retrospective este că *favorabilul* sau *defavorabilul* nu dobândesc *autonomie*, nu există *în sine*, ci se relevă doar în utilizarea lor de către entităţile statale angrenate în acel moment în jocurile istoriei. Iar acest angrenaj se realizează de *elitele locale respective*. Ele sunt cele care dau într-o democraţie *măsura* determinaţiilor externe.

A spune deci că o configuraţie geopolitică îţi este nefastă înseamnă mai puţin a amenda conjunctura internaţională – tentaţiv ridicolă şi, în ultimă instanţă, fără sens –, ci de a da o notă proastă elitelor guvernamentale proprii, mizere şi la acest capitol. Nimeni în Europa nu este dispus să accepte astăzi, bunăoară, unirea României cu Basarabia, ori să ne sprijine în disputa cu partida ungurească, în măsura în care *interesul nu-i dictează aşa ceva*. Nu e vorba aici de a face numai ce spune Occidentul, ci de a şti să spui şi să faci ceea ce te avantajează, dar pe tonul celor care dirijează orchestra politicii mondiale la un moment dat (cazul Ungariei este exemplar din acest punct de vedere).

Omul de elită al periferiei trebuie să fie, astfel, înainte de toate, *strateg*. Diplomaţia românească era chemată să elaboreze şi să promoveze convingător *scenariul interesului european* al întăririi statului românesc şi al unirii cu Basarabia. Momentul s-a rătat, iar interesul românesc este astăzi evanescent pe piaţa europeană. Ceea ce rămâne unei elite şi unei societăţi la acest moment este lamentaţia: culpabilizarea lumii de eşecurile ei private, pe de o parte, şi oblojirea ratărilor politice pe care le-a girat, pe de alta.

Văicăreala publică la care asistăm nu măsoară astăzi atât *cinismul mondial* cât *eşecul elitelor politice româneşti*, aruncate ieri de votul celor mai-mulţi în jilţurile puterii, iar mâine, dacă evenimentele vor urma aceeaşi rută, zvârlite de Istorie la coşul de gunoi al trădării naţionale.

Dan DUNGACIU

Anul IV Nr. 9 (49)
1-15 Mai 1995

România şi Consiliul Europei: criză şi şantaj

Adesea, în aceste pagini, am scris despre notabilele succese ale politicii externe dusă de echipa Iliescu în ultimii doi-trei ani: clauza în relaţiile cu SUA, admiterea ţării noastre în Consiliul Europei, Asocierea la U.E., apropierea de NATO. Uneori, aceste succese le-am trecut în ghilimele, alteori, judecând din context, ghilimelele erau numai presupuse.

Azi, la nici doi ani de zile de la admiterea noastră în Consiliul Europei, asistăm – am putea zice, neputincioşi! – la declanşarea primei crize în relaţia noastră cu acest Consiliu! Era previzibilă această criză? Credem că da! Mai ales dacă ne gândim că a fi membru al Consiliului Europei implică o *cedare* a suveranităţii noastre juridice interne! Nu are rost să intrăm în întreg hăţişul de „directive", „recomandări" şi „decizii" ce se iau acolo. A făcut-o dl Năstase destul de bine, dar ce folos!?... Să ne uităm însă la cealaltă criză – majoră aceasta, deja! – care a izbucnit concomitent la Consiliul Europei: Turcia şi-a retras reprezentanţa de la Strassbourg! De ce? Simplu: Consiliul a cerut Turciei imperativ o modificare a *Constituţiei* şi a *legislaţiei interne*, de natură a permite o rezolvare paşnică a chestiunii kurde! Te supui, rămâi membru la Consiliul Europei! Nu te supui – pleci sau eşti poftit afară! *Tertium non datum*. Sigur, problema kurdă este net diferită de problema minorităţii maghiare de la noi. Kurzii sunt o *naţiune* de douăzeci de milioane, care nu are un stat. Iar Turcia, ca fost imperiu, înţelege să nu renunţe la ceea ce îi aparţine. Inclusiv la tradiţia sa de fostă mare putere, acum când spaţiul turcofon – „de la Adriatica la munţii Pamir" – este în plină retrezire naţional-spirituală...

Pe ce va fi mizat Occidentul atunci când ne-a primit în Consiliul Europei? Constituţia României era bine cunoscută. Ea fusese „monitorizată" încă din născare. Primişe – firească – „note bune". Şi atunci – de ce acum ni însă, tonul a devenit „mai înţelept"! Iar dl Năstase ne şi propune „să nu dramatizăm!". Dar cum să calificăm faptul că, la trei zile de la declanşarea acestei chestiuni, Guvernul României nu a luat încă o atitudine clară, oficială?!

Apoi, Opoziţia apare din nou dezbinată, incapabilă să pună două vorbe la un loc. Dl Manolescu este „ferm împotriva" recomandării 1201, dar vinovăţia – ne spune dânsul – „aparţine Guvernului român"! Care aşa şi pe dincolo! Adică, deşi este „ferm împotrivă", Guvernului român i se reproşează că nu a făcut el ceea ce ni se „recomandă" azi – imperios! – să facem! La PD (FSN), după ce dl Severin s-a comportat acolo mai degrabă ca „membru al grupului socialist" de la Strassbourg decât ca cetăţean român, liderul „naţional", dl Roman, nu pricepe de ce dl Severin „nu a putut mai mult"! Ca să vezi! Mai ieri, acest partid ne asigura ba că 1201 nu e obligatoriu, ba că „nu înseamnă nicidecum autonomie"! Să fie dl Gyula Horn chiar atât de naiv încât să ceară expres includerea lui 1201 în Tratatul cu România, dacă acest lucru nu ar putea fi ulterior exploatat în sensul dorit de UDMR?!...

Vor fi, desigur, şi sceptici de serviciu care să expedieze tot acest „prurit" naţionalist cu un doct: „ei, şi?!"... Dacă lucrurile s-ar opri la o simplă autonomie, mai că s-ar putea zice – sub şantaj – un „fie, să vedem". Ar fi însă naiv şi profund criminal pentru integritatea acestei ţări să se creadă că, după obţinerea oricărui tip de autonomie, lucrurile se vor opri *aici*! De a doua zi, şantajul ar re-începe, cerându-se „mai mult"! Mereu, mai mult!

Nu dispunem de toate datele, dar probabil că în cele spuse mai sus se află o posibilă linie de ripostă, în cadrul actualei ipoteze de lucru: membrii de bună credinţă în Consiliul Europei.

Şi ar mai fi ceva. De ce, aşa dintr-o dată, se schimbă tonul şi se vine cu pretenţii la 180 de grade faţă de discursul public favorabil până mai ieri? O primă explicaţie – vânturată şi în presa noastră – ar putea fi politica expusă de Kozârev, ministrul de Externe rus, în

CRONICA EVENIMENTELOR POLITICE

se ridică pretenţii incompatibile cu Constituţia şi, în fond, cu întreaga onestitate şi filosofie naţională?...

Pentru că, pentru cei de acolo, şi Constituţia şi spiritualitatea naţională nu au nici un fel de valoare! O ţară izolată, dezbinată în interior, frământată de cea mai profundă criză internă din vremuri de pace cum este România – se va fi zis acolo – nu are decât o singură şansă: *cu toată forţa înspre vest*! Şi aşa s-a şi întâmplat. După prăbuşirea celeilalte iluzii – am numit comunismul – incapabili de un examen intern serios, ne-am aruncat orbeşte înspre vest! Integrarea euroatlantică a devenit un soi de „alfa şi omega", un soi de panaceu universal pentru toate durerile acestei ţări! După doi ani de tatonări, monitorizări şi condiţionări făcute unei Românii plasate „în afara Europei", cum rezultatele erau evasi-nule, Occidentul a schimbat tactica: ne-a admis în mai toate structurile sale, fluturându-ne mieros pe la nas avantajele unui „viitor de aur". Acum, când mai tot românul speră la vremuri mai bune pe această cale, *vine duşul rece al şantajului pe faţă*: respecţi 1201, bine! Nu – te-ai lins pe bot! Cam acesta este substratul jocului de „uite popa, nu e popa" făcut de dl Martinez – el însuşi un biet funcţionar „internaţional" – şi cam aceasta, realitatea: *preţul pentru integrarea euro-atlantică este dezintegrarea internă!* Am intuit-o mai de mult, am şi titrat-o ca atare cu vreo două luni în urmă!

Exagerăm cumva?! Am fi printre primii care să ne felicităm şi să ne şi facem *mea culpa* pentru cazul când realităţile ne-ar infirma! Nu exagerăm însă, pentru simplul motiv că la ora actuală există o coincidenţă de interese între mai marii Europei şi politica revizionistă maghiară. Proiectul Europei unite însuşi presupune o fărâmiţare naţională, o atenuare – politică, economică, culturală etc. – a caracteristicilor naţionale în favoarea unei identităţi – utopice! – de tip „european"! Şi ce unealtă mai bună dacă nu tocmai agitarea chestiunii minorităţilor naţionale?! Că pe această cale se re-trezesc două dintre cele mai gingaşe probleme pentru pacea Europei – naţionalismul şovin şi retrasarea frontierelor, drept consecinţă – asta, deocamdată, nu prea pare să conteze! Există – se va fi spunând acolo, „sus" – şantajul formulei „nu accepţi, te-ai lins pe bot"! Iar la rigoare – a se vedea cazul iugoslav – orice derapaj are şi partea sa „cea bună": de vină sunt... naţionaliştii!...

Nu ne facem iluzii! Discursul politic intern al ultimelor zile nu promite lucruri bune. E drept, la nivelul puterii, s-a reacţionat cu o anume fermitate. Asta, în prima zi. A doua zi, chestiunea minorităţii ruse din fostele republici sovietice: „pentru apărarea minorităţii ruse, Rusia va face uz de arme"!... După Cecenia, pare credibil. Dar, la drept vorbind, dl Kozârev va fi tras o cacealma! Dacă Kremlinul era într-o atare poziţie de forţă, de ce n-a reacţionat preventiv, atunci când măreaţa Uniune s-a destrămat în văzul lumii?!... Mult mai probabil, alegerile din Franţa – pe care le-am comentat alăturat – vor fi fost un semnal de alarmă la Strassbourg. În fond, în Alsacia, unde se află „capitala" Europei, Le Pen a luat 25% din voturi! S-ar putea, prin urmare, ca acolo unde Kremlinul a ratat prevenţia, Strassbourg-ul să sufle şi-n iaurt! Or, cum Turcia înţelege să respingă ferm orice ingerinţă internă, România se va fi putut trezi în postura, deloc de invidiat, de ţap ispăşitor! Şi, evident, de poligon de încercare...

Aşa cum am arătat în aceste pagini, noi nu credem nici în fezabilitatea proiectului Maastricht şi nici în viitorul unei Europe federale. Sunt destule semne de neputinţă economică şi monetară, de lipsă de voinţă politică a marilor puteri europene, de joc abil de aşteptare, de reacţie politică de masă a conştiinţei naţionale (în Austria, în Italia, în Norvegia). Încât, ne putem întreba fără teama de-a greşi: pentru o atare îndoielnică integrare, chiar merită să plătim un preţ atât de dur?...

Alegerile prezidenţiale din Franţa: semnificaţii extra-franceze

În această rubrică, de regulă, analizăm evenimente politice interne. Azi, ocupându-ne de alegerile prezidenţiale din Franţa, facem o excepţie. De ce? Pentru că, spunem noi, cele petrecute acolo în primul tur de scrutin au o importanţă aparte pentru atmosfera politică a întregii Europe şi, în plus, permit anumite clarificări conceptuale utile pentru viitoare aprecieri şi analize româneşti.

Rezultatele brute se cunosc (vezi tabelul).

Înscrişi: 40.023.533; Votanţi: 31.388.287; Absenteism: 21,58%

	Voturi	%
Lionel Jospin (socialist)	**7.102.018**	**23,30**
Jacques Chirac (gaullist)	**6.351.951**	**20,84**
Edouard Balladur (gaullist)	**5.662.124**	**18,58**
Jean-Marie Le Pen (extrema dreaptă)	**4.573.252**	**15,00**
Robert Hue (comunist)	**2.634.187**	**8,64**
Arlette Laguiller (trotkistă)	**1.616.566**	**5,30**
Philippe de Villiers (dreapta naţionalistă)	**1.444.082**	**4,74**
Dominique Voynet (ecologist)	**1.011.488**	**3,32**
Jacques Cheminade (extremă dreaptă)	**85.186**	**0,28**

În al doilea tur de scrutin, rămân în cursă socialistul *Jospin* şi neo-gaulle-istul *Chirac*.

Mai puţin relevat de presă, drumul spre Palatul Elisée, conceptual vorbind, este simplu: de la *Franţa reală* (a celor peste patruzeci de milioane de alegători), prin *Franţa ofertei politice* (cea a partidelor ce propun candidaţii), la *Franţa reprezentativă* (viitorul preşedinte). Între aceste trei Franţe se consumă o alchimie nu totdeauna transparentă, nu totdeauna avuabilă. Iar dinamica electorală, în ciuda transparenţei „totale", este mai degrabă menită să ascundă şi să eficientizeze malonest formula doritâ de patronii reali ai „sistemului".

Aşadar, la nivelul *Franţei reale*, două sunt caracteristicile fundamentale relevate de sondajele ultimului an:

a) circa 34% din alegători se considerau de acord cu *Le Pen*, liderul Frontului Naţional (dreapta radicală) în două privinţe: *imigrarea* şi *proiectul Maastricht*. Amintim că *Le Pen* este ferm contra imigrării, dar şi contra Tratatului de la Maastricht;

b) o diminuare a încrederii electoratului în actuala clasă politică franceză.

Ambele tendinţe, mai ales combinate, şi procentul mare (34%) de alegători „înclinaţi" potenţial spre *Le Pen*, conţineau în ele un pericol potenţial: acela ca *Le Pen* să îşi adjudece un loc pentru al doilea tur de scrutin! Evident, şansele sale de a ajunge preşedintele Franţei erau cu totul nule. Dar efectul psihologic şi politic în Franţa şi în întreaga Europă ar fi fost catastrofal pentru deţinătorii actuali ai frânelor lumii contemporane.

Înţelegem de aici că aceasta era şi miza majoră a actualelor alegeri: *a se bara calea lui Le Pen spre turul doi*!

Iar lucrul acesta s-a şi reuşit, graţie celei de-a doua Franţe, cea a *ofertei politice*; citeşte, cea a partidelor subsumate actualului „sistem". În esenţă, la acest nivel, partidele au regizat cu succes o luptă politică pe două paliere:

1. O „luptă" între candidatul socialist *Jospin* şi cei doi candidaţi proveniţi – ambii! – dintr-un acelaşi partid, azi majoritar, RPR. Or, a prezenta *doi* candidaţi când deţii majoritatea, fie ca şi relativă, este absolut ilogic. Desigur, ilogic, dacă te interesează exclusiv miza oficială: prima magistratură a Republicii Franceze. Au fost însă doi candidaţi, pentru că – aşa cum arătam mai sus – miza acestor alegeri *nu* era cea oficială. *Le Pen*, oricum nu putea fi ales ca preşedinte! Miza era eliminarea lui *Le Pen de la primul tur*! Aceasta fiind miza, apariţia a doi *candidaţi RPR* apare perfect logică. Şi iată de ce: în societăţile occidentale o multiplicare a ofertei îţi poate aduce un număr sporit de voturi, prin raport cu ceea ce îţi aduce o ofertă unică! O candidatură unică – Chirac, să zicem – de la primul tur, i-ar fi asigurat acestuia un confortabil 30-35% cel mult, dar în nici un caz cele 40% însumate de candidatura dublă Chirac-Balladur. Unde ar fi mers celelalte procente?! Evident, ele – şi aici era riscul candidaturii unice! – ar fi mers potenţial spre Le Pen! În plus, cu doi candidaţi, RPR a putut să cânte două melodii electorale. Chirac, a vorbit mai *sotto voce* despre „Europa" şi mai pe placul celor preocupaţi de cele şase milioane de imigranţi. Pe această cale, sute de mii de indecişi, ce se plasau însă în cele 34% de francezi atraşi spre *Le Pen*, au putut vota „liniştiţi" de discursul lui Chirac, cu acesta Balladur, cu un discurs moderat, va fi captat ceva voturi centriste. Că Chirac a luat cu 2% mai mult decât Balladur, asta face parte din hazardul „schemei". Voturile însă au rămas „utile", adică în favoarea a ceea ce Le Pen numeşte „sistemul".

2. Al doilea palier al acestei campanii a fost o multiplicare a numărului global de candidaţi: nouă! Ceea ce iarăşi apare ca „ilogic" şi straniu pentru o democraţie matură, cum e Franţa. Este însă şi aici o logică! Una identică cu cea descrisă mai sus şi vizând acelaşi obiectiv: atragerea unor voturi potenţial le-pen-iste! Aşa ne explicăm apariţia *Mişcării pentru Franţa* a lui de Villiers, fost lider obscur până de curând în RPR, partidul dlor Chirac şi Balladur! Cu un discurs „naţionalist", identic cu al lui Le Pen, de Villiers a căpătat 5% din voturi! Fără de *Villiers*, *Le Pen* ar fi avut, cu siguranţă, peste 20% şi ar fi putut să intre în turul al doilea! În plus, de Villiers a fost flancat cu un oarecare *Cheminade*, reclamat tot de „dreapta", care însă a luat abia vreo 0,3 procente. Bune şi ele mai ales că socrul, cum am văzut, a fost extrem de strâns locul al doilea...

Toate aceste lucruri sunt destul de transparente, zicem noi. Ele însă nu pot ascunde o clară realitate: dreapta radicală franceză a marcat un progres important, până la punctul în care ea poate ameninţa sau măcar „altera" actualul „sistem"! Chiar şi eliminat de la turul al doilea, Le Pen rămâne ca un soi de arbitru. Bunăoară, Chirac nu poate câştiga fără voturile ce au mers în primul tur spre Le Pen! Cum să le atragi? Apoi, oricât de ciudat ar putea să pară, Jospin, căruia voturile comuniste (8,6%) şi trotchiste (5%) nu îi sunt suficiente, nu poate câştiga decât tot cu voturi ce au mers spre dreapta radicală! Din nou: cum să le atragi?!...

Că cele de mai sus preocupă pe cei doi protagonişti, dovadă stă faptul că, dintr-o dată, ambii au devenit mai sensibili la o problemă care îi interesează pe Le Pen şi cei din Frontul Naţional. Şi anume, introducerea, într-o anumită măsură, a *scrutinului proporţional* în sistemul electoral francez. Cu actualul scrutin majoritar, Frontul Naţional, care ia cam 15% din voturi, abia dacă are vreo trei-patru deputaţi! Cu un scrutin proporţional, ei ar avea spre o sută! Or, preşedintele poate iniţia un astfel de reformă electorală. Respectiv candidaţii pot propune pentru turul al doilea, ca nadă pentru voturile de dreapta!

Indiferent de ce anume va fi constrâns (de această realitate) să promită, viitorul preşedinte va fi, cumva, *un preşedinte slab*! Iar întreaga clasă politică franceză actuală – ca şi „sistemul" în ansamblul său – *se află profund fragilizată*.

Aşadar, pentru eşichierul politic românesc, cele de mai sus arată inconsistenţa celor care, parte integrantă a „sistemului" instalat la noi după 1989 – se reclamă a fi de „dreapta" numai pentru că... se opun unei stângi iliesciene! Nici nu-i de mirare însă! Pe de o parte, *România reală* (cea a milioanelor de alegători) este profund dezinteresată de politică. Pe de altă parte, clasa politică de la noi, cosmopolită, coruptă şi obsedată de lozinca „Europei" – este incapabilă să vadă problemele imense ce gestează ameninţător în însăşi „capitala" spirituală a Europei, care este Franţa...

Dr. Corneliu DIBA

Anunţ

Din iniţiativa fundaţiei BUNAVESTIRE s-a constituit grupul **Prietenii lui PETRE ŢUŢEA**, având-l ca preşedinte pe dl profesor Ion Coja. Scopul imediat urmărit de acest grup este ridicarea unui monument statuar Petre Ţuţea în parcul Cişmigiu. Cei doritori să participe la ridicarea acestui monument îşi pot depune contribuţia la dl profesor Ion Coja în persoană sau la Banca Dacia Felix S.A., sucursala municipiului Bucureşti, număr de cont 400 10 96 132565, cu menţiunea **«Pentru monumentul Ţuţea»**. Lista subscriptorilor şi a sumelor depuse va fi făcută publică, cu excepţia celor care doresc să rămână anonimi.

În atenţia prietenilor mureşeni

Sâmbătă, 6 mai a.c., ora 16,00, în sala de conferinţe a Casei de Cultură „Mihai Eminescu" din Târgu-Mureş, dl Marian Munteanu, Şeful Mişcării Pentru România va susţine o conferinţă cu tema „Forme de agresiune antinaţionale. Metode şi tehnici de protecţie".

Departamentul Relaţii Publice al MPR

Basarabia

Amendamentul Snegur: IPOCRIZIE ŞI DIPLOMAŢIE

Preşedintele Snegur a făcut demersul necesar pentru introducerea unui amendament la art. 13 al Constituţiei: *„limba oficială (în Republica Moldova) este limba română"*. El s-a adresat mai întâi în scris Curţii Constituţionale. Acum a ţinut în Parlament un discurs în care a susţinut şi argumentat, pertinent şi măsurat, aprobarea amendamentului în cauză de către înaltul for. În plus, inspirat şi diplomatic, el a subliniat că Tânăra Generaţie şi corpul profesoral nu au făcut altceva decât să îşi exercite un *„drept firesc, în mod civilizat, neviolent"*.

El a fost aplaudat de deputaţii FPCD, dar nu şi de către cei din PDAM şi gruparea Socialiştii-Edinstvo!

Aici, în Ţară, ştirea a fost primită cu mare speranţă. Deşi reacţiile au fost puţine şi măsurate, tonul din subtext a fost unanim: *victorie!* Sigur, Tânăra Generaţie din Basarabia merită toate felicitările pentru curajul, tenacitatea, capacitatea de organizare şi forma extrem de inspirată în care a acţionat pentru a apăra ceea ce are mai de preţ un popor: limba, istoria şi fondul său spiritual-naţional!

Dar, politic vorbind, suntem oare în faţa unei victorii?

În plan moral, incontestabil că da! Este cu totul excepţional ca în urma unui miting maraton să reuşeşti să impui declanşarea unui proces legal de amendare a unei Constituţii. Noi nu cunoaştem un atare precedent în vreo altă ţară! Încât, scepticii de serviciu în slujba demobilizării naţionale să ia aminte! Apoi, în măsura în care politica se face şi în plan moral, cele petrecute la Chişinău în această Primăvară Luminată, reprezintă şi o victorie politică a forţelor angajate – în chiar burta Balaurului – în lupta pentru Renaştere Naţională a Basarabiei!

Dar, pragmatic vorbind, Constituţia Moldovei *nu* este încă amendată! Ultimul cuvânt – singurul care contează! – îl va avea Parlamentul care, *în maximum şase luni şi cu o majoritate de două treimi*, va decide: *se face, sau nu?...*

Din 104 deputaţi, 54 aparţin PDAM, 19 aparţin celor două fracţii româneşti, iar 31 grupării Socialiştii-Edinstvo. Prin urmare, o majoritate de două treimi presupune ca, practic, întreg grupul PDAM să voteze acest amendament!

Este oare posibil un asemenea lucru?!

Întrebaţi de realizatoarea emisiunii *Geneza* a televiziunii de la Chişinău, unii deputaţi PDAM de la Chişinău au apreciat: *„aşa o treabă nu se poate!"*... Şi – ţinând cont de compoziţia Parlamentului de acolo şi de orientarea PDAM – cam au dreptate!...

Şi atunci?...

Noi înclinăm să credem că la mijloc se află o manevră politică ipocrită şi malonest interesată. Şi nicidecum nu poate fi vorba de o „reconvertire" de ultimă oră a domnului Snegur şi a echipei sale, cu adevărat, la interesele româneşti! Incomodaţi şi alertaţi de amploarea, durata, tenacitatea şi ecoul marii demonstraţii studenţeşti, liderii de acolo au recurs la o stratagemă pe potrivă. Să vedem, deci.

Snegur a făcut gestul necesar: amendamentul să află pornit pe făgaşul său legal. Cu aceasta, disponibilitatea sa, dacă nu şi buna sa credinţă, sunt „demonstrate" la scenă deschisă. În fond, mai mult nici nu putea să facă! Dar problema nu e simplă! Se vor fi cerând „avize"; se vor fi impunând „analize"; vor fi devenit necesare „negocieri". Mă rog, cum să poţi obţine o majoritate de două treimi într-un Parlament astfel structurat? Prin urmare, e nevoie de timp. O va pricepe oricine! O vor pricepe şi promotorii Tinerei Generaţii, nu? Care, o vreme, se vor linişti şi se vor pune pe studii şi pe... *aşteptat!*

Şi iată că, pe o atare cale, super-legală, se vor câştiga câteva avantaje politice pentru echipa care conduce acum la Chişinău:

1) Criza se dezamorsează „în mod democratic"!

2) Prestigiul intern şi extern al preşedintelui Snegur va creşte. Va creşte şi prestigiul Republicii Moldova. Căci, se va ziee: iată, factorul constituţional s-a sesizat, iar mecanismul statului de drept s-a declanşat lin şi fără nici un fel de probleme. Ceea ce, nu-i aşa, nu poate însemna decât „progres şi maturizare a proceselor democratrice".

3) Atmosfera electorală pentru turul doi al alegerilor locale s-a destins. Iar destinderea vine dinspre grupul domnului Snegur. Ceea ce crează un climat „adecvat" pentru o „mai plauzibilă" victorie a forţelor sale, angajate într-un scrutin discutabil altfel.

4) Consiliul Europei – unde peste o lună, *nu peste şase!* – se va discuta admiterea Moldovei ca stat cu drepturi depline – va lua notă „cu satisfacţie" de o atare evoluţie „democratică". În consecinţă, la Strassbourg se va da o notă bună şi lui Snegur, dar şi Moldovei. Şi, deloc exclus, se va crea un „bun" prilej pentru atacuri la adresa forţelor „naţionaliste" de acolo, care aşa şi pe dincolo...

5) Dacă vreo voce din Ţară ar fi avut de gând să abordeze la Strassbourg problema ridicată de studenţii de la Chişinău, acum – în aşteptarea „veştii celei bune" – se va tăcea diplomatic, nu-i aşa?...

6) Iar pe termen lung, dacă Parlamentul va respinge amendamentul, atunci, pe o cale „democratică" nevoie mare, ne vom re-trezi la punctul mort de unde am şi plecat!...

Cam aceasta ni se pare a fi manevra la care asistăm – mulţi din noi optimişti! – fără a pricepe jocul de culise şi noianul de complicităţi ipocrite şi perfid interesate!

Vor fi fiind şi niscaiva efecte „negative"? Nici o problemă: aşa e în politică! Se va avea grijă din vreme ca totul să ia o turnură „democratică", ceea ce va face ca mascarada să fie cu atât mai uşor de înghiţit de tot soiul de naivi, inclusiv aici la Bucureşti! Efecte „negative" au şi apărut de altminteri! Să le vedem.

Lazarev, părintele moldovenizării staliniste, capitonat cu decoraţii sovietice de la gât până spre buric, a şi spus în Parlament: *„aiasta nu e aşa o treabă înţeleaptă"*! A spus-o; dar cu calm şi ton sfătos! Am zice, cu sfătoşenia ipocrită a omului bine informat despre jocul pus la cale în culise...

Se agită „domnul" Mărăcuţă, la Tiraspol, cum că *„acest amendament arată că Moldova iar se uită la România"*! Ei şi?! Tot răul spre bine, se va spune în jurul domnului Snegur! Când se va discuta amendamentul cu pricina în Parlament, spusa lui Mărăcuţă va deveni, ea însăşi, un „argument" de mare greutate pentru ca amendamentul să *nu* fie admis!

Să fim lucizi! Lupta politică pentru amendamentul în cauză abia a început. Iar adevărata victorie politică – atâta câtă este – constă în faptul că studenţii au reuşit să disloce procesul re-ingheţării moldo-staliniste. Dar subiectul în cauză – limba română ca limbă oficială – rămâne. El este axa vitală a întregii evoluţii istorice în spaţiul dintre Prut şi Nistru. Căci, înainte de a fi o chestiune lingvistică, ştiinţifică sau de adevăr general uman – şi este, desigur, şi aşa ceva! – problema limbii române între Prut şi Nistru este o chestiune politică fundamentală. Odată acceptată şi recunoscută ca limbă oficială în stat, *ea, limba română, devine purtătorul şi vehicolul ubicuitar al unei alte spiritualităţi naţional-culturale decât cea care a bântuit acolo, făcând ravagii vreme de atâtea decenii!*

Dar despre acest subiect vom încerca să detaliem în numărul următor.

Dr. Corneliu DIDA

PARLAMENTUL VĂZUT DIN INTERIOR

Mea culpa

La prima vedere, declaraţia d-lui Miguel Angel Martinez, precum că situaţia românilor din Ucraina este comparabilă cu a maghiarilor din România, e de natură să-l descalifice pe cel care a făcut-o, o asemenea afirmaţie dovedind ignoranţă sau rea credinţă, eventual şi una şi alta. Numai că, înainte de a da o asemenea declaraţie, dl Miguel Angel Martinez a făcut o vizită în România şi avem astfel oarecari motive să bănuim că acest răstimp de aproape o săptămână dl Martinez l-a folosit pentru a se informa cât mai cuprinzător asupra situaţiei minorităţilor din România, în mod special asupra situaţiei maghiarilor din România. Procedeul acesta ne obligă să acceptăm în continuare prezumţia de onestitate şi bună credinţă a d-lui M.A.M., astfel că întreaga responsabilitate pentru eroarea cuprinsă în declaraţia preşedintelui Martinez ne bate gândul că revine celor cu care domnia sa s-a întâlnit şi a discutat problema respectivă.

Iau deci în discuţie ipoteza că dl Martinez nu este un derbedeu, un sperjur, o hahaleră care se contrazice de la o zi la alta. Altminteri cum l-ar mai fi invitat în ţară cei doi preşedinţi ai Parlamentului?! Şi-mi fac comentariul, în continuare, luând în serios laudele şi ditirambii cu care i s-au adresat d-lui Martinez oficialii români cu care s-a tot întâlnit în timpul şederii în România.

Este regretabil că atât colegii noştri care bat drumul Strassbourgului mai des decât pe al circumscripţiei lor electorale, cât şi oficialităţile româneşti cu care dl M.A.M. a venit în contact în timpul vizitei nu au fost în stare să-i ofere acestuia acele elemente, nici prea numeroase nici prea greu de prezentat, din care să rezulte adevărul cu privire la situaţia românilor din Ucraina şi a maghiarilor din România. Aceasta dovedeşte nu numai incompetenţa profesională a celor numiţi mai sus, ci şi precaritatea conştiinţei lor civice: când te ştii atât de incompetent, un minim sentiment de ataşament faţă de cetate te obligă să nu-ţi doreşti şi să nu accepţi funcţii publice în care incompetenţa ta pune în primejdie interese naţionale vitale.

Vizita în România a d-lui M.A.M. ne oferea o excelentă ocazie de a face cunoscută la cel mai înalt nivel european situaţia minorităţilor din România, precum şi situaţia românilor din ţările unde fraţii noştri trăiesc ca minoritari. Am ratat această ocazie. Insuccesul este total. Acest insucces, cu consecinţe previzibile dintre cele mai îngrijorătoare, vizează în primul rând partidul de guvernământ, dar, în esenţă, acest insucces vizează întreg sistemul nostru politic care astăzi funcţionează în mod vădit împotriva intereselor naţionale. Acest sistem politic, adevărată caricatură a democraţiei şi a pluralismului politic, constă în promovarea clientelei politice, fără nici o grijă pentru competenţa profesională a celor promovaţi.

Acarul Martinez?

Vorbesc astfel întemeindu-mă şi pe o experienţă personală care m-a pus deseori în contact cu ignoranţa şi suficienţa arogantă a autorităţilor noastre, a unor persoane, perfect mediocre şi inconştiente politic, ce deţin importante funcţii în guvern, în parlament sau la preşedinţie şi care au un cuvânt hotărâtor în chestiunile vizate de d-l M.A. Martinez prin declaraţia sa. Eroarea în care s-a aflat d-l Miguel Angel Martinez dând declaraţia pe care a dat-o este reflexul inevitabil al situaţiei false, de impostură, în care se află aproape toate oficialităţile româneşti cu care d-l M.A.M. a avut neşansa să se întâlnească.

Fireşte, cei mai vinovaţi sunt colegii noştri parlamentari din comisia de politică externă şi în primul rând cei din delegaţia permanentă de la Strassbourg. Îi felicit pe colegii de la UDMR care au ştiut să-l numească în această delegaţie pe cel mai competent dintre ei, în vreme ce noi, restul partidelor politice din Parlament, prin supunere la regula grilei, iar nu la regula competenţei, am făcut din delegaţia de la Strassbourg imaginea, rezumativă şi fidelă, a mizeriei politicianiste din întregul Parlamentului nostru. Nimeni, din conducerea Parlamentului şi a Ţării, nu şi-a pus problema ca în această delegaţie să fie numiţi parlamentarii cei mai competenţi, dacă se putea chiar specialişti, în chestiunile ce era de aşteptat să fie discutate la Stassbourg cu prioritate şi cu miza cea mai mare! Nimeni nu a înţeles că măcar această delegaţie trebuie alcătuită uitând din ce partid sunt membrii ei! Singurul calcul care s-a făcut a fost acela legat de mărimea diurnei, ameţitor de tentantă în condiţiile retribuţiei de care avem parte noi, aleşii poporului! Altceva, adică amărâtul de interes naţional, n-a mai contat!

După ce această delegaţie a fost constituită şi consacrată, am încercat să mă fac util unuia sau altuia dintre membrii acestei delegaţii, având eu – sau numai iluzionându-mă că aş avea – o oarecare competenţă în câteva din problemele ridicate în faţa delegaţiei noastre de la Strassbourg. Mă simt obligat acum, dat fiind faptul că ne aflăm la ora unui nefericit bilanţ, să mărturisesc că m-am izbit astfel de privirea încruntată şi suspicioasă a ignorantului plin de sine, jignit de ideea mea că i-aş putea oferi o informaţie utilă.

Fac această declaraţie spre a atrage atenţia opiniei publice româneşti asupra situaţiei grave în care ne aflăm: s-au scurs cinci ani de la Revoluţie, o revoluţie pe care am făcut-o (şi) pentru a impune în societatea românească principiul competenţei şi al profesionalismului autentic. Revoluţia noastră a fost trădată în primul rând prin renunţarea la acest principiu, înlocuit de practica nefericită a clientelismului de partid, *Am ajuns astfel ca profesionalismul şi competenţa să conteze azi mai puţin chiar ca înainte de Decembrie 1989.* Azi nu contează meritul profesional, ci culoarea politică! Această mentalitate carastrofală nu o au numai prefecţii care împart locurile din AGA şi din consiliile de administraţie! Această mentalitate funcţionează şi la nivelul cel mai înalt, inclusiv acolo unde se hotărăşte politica noastră externă şi, îndeosebi, politica de cadre din acest atât de important segment al vieţii noastre publice!

Ion COJA

Post scriptum. În precedentul articol, în loc de *cei mai mulţi dintre noi l-am crezut şi l-am votat* se va citi *cei mai mulţi dintre noi l-au crezut şi l-au votat, alegându-ne astfel cu un preşedinte* etc., etc.

Democraţie şi puşcărie

Programul *Actualităţi* al televiziunii române a oferit recent publicului o scenă stupefiantă. Un om politic german este arestat şi închis pentru „culpa" de a fi refuzat un „adevăr" istoric oficial. O scenă cu care cei care au trăit infernul regimului comunist al anilor '50-'60 sunt perfect familiarizaţi.

În România ocupată, aserţiuni în genul „Basarabia *este* pământ românesc", „Armatele Roşii *nu* sunt eliberatoare", „Stalin *nu* este salvatorul popoarelor" etc., etc., deci neconforme cu ambianţa axiologică a regimului, te azvârleau direct în puşcăriile comuniste. Varianta '95 a scenariului înfăţişează ca protagonist pe liderul unui partid politic din Germania, iar ca dogmă nefisurabilă, chestiunea holocaustului. Persoana în cauză a pus la îndoială verdictul oficial, atrăgându-şi replica mustind de democraţie a oficialilor: doi ani închisoare.

Miza conflictului se deplasează acum de la justeţea sau erezia opiniilor implicate la *metodologia* şi *strategiile* replicii. Într-o dispută în care *istoricii* sunt chemaţi să acrediteze puncte de vedere, intervine brutal *legea juridică*, opacă la *anumite* adevăruri. Transplantul tehnicilor comuniste în regimul democratic a reuşit perfect. Victoria este însă *à la Pyrrus*. Nici susţinătorii tezei exterminaţioniste nici regimul democratic nu ies câştigători din această cinică şi lamentabilă conjunctură.

Lecţia este însă de reţinut.

Silviu RAREŞ

Anul IV Nr. 9 (49)
1-15 Mai 1995

Golgota

Pe un deal orb de piatră urcă o cruce,
Strivindu-și purtătorul zdrențuit,
Unde se duce, Doamne, unde se duce?
Peste lume apusul e răstignit.

Departe, priveliștea e seacă, gălbuie,
Crucea e neagră și grea și o suie
Un păcătos descult, un rob care știe
Să-și stâmpere setea din fântâna aureolei vie.

Tălpile-i ard, dar n-are valuri domoale sub pași,
Doar spini și pietre ce-așteaptă sărutul
Mersului Său zorit, pătimaș –
În urmă, sângele-i roșu înseamnă duhul.

Pe-aici a trecut, pe aici, o cărare îngustă,
Mers tremurat, gemetele închise în veac,
Pe urme-i lumea e goală – pustă
Și ușurată ca după-un leac.

Cristian PANTELIMON

Salvador Dali – „Iisus Hristos al Sfântului Ioan al Crucii", 1951
– ulei pe pânză, 205x116 centimetri. Muzeul și Galeriile de Artă Glasgow –

Jertfește mielul de Paște!

Aceste ramuri au fost tăiate
noaptea pe ceață. Nu te-ntrista.
Cât de frumoase sunt mâinile
care vestesc mântuirea nopților!
Tu, care ai fost măslin sălbatic,
dorul statornic și nerăbdător
te descoperă
în pofta de viață a rădăcinilor.

Aruncă pânza de in cu miresme!
Nu moare nimeni
care împlinește cuvântul.

E primăvară.
Toți pomii sunt verzi.
– „Jertfește mielul de Paște!"

Mihai Z. ROMILLA

Prezentăm în continuare, în serial, celebra conferință a Profesorului Teodor M. POPESCU, „Anticreștinismul comunist". Inițial, ea a fost prezentată ca prelegere inaugurală la Facultatea de Teologie din București (noiembrie 1941). O parte din acest material s-a publicat în revista „Gândirea" (ianuarie 1942) sub titlul, ales de Nichifor Crainic, „De la Nero la Stalin". În continuare reproducem varianta integrală publicată în „Biserica Ortodoxă Română", an LX, nr. 1-3, ianuarie-martie 1942.

Teodor M. POPESCU

ANTICREȘTINISMUL COMUNIST

Trăim un veac de antinomii și de paradoxe, și-l trăim azi poate în faza lui cea mai critică. Omenirea trece printr-un moment din cele mai hotărâtoare în istoria sa. Suntem la o răspântie de o gravitate excepțională și de o importanță epocală. Războiul actual este mai mult decât o luptă pentru teritorii și pentru bunuri materiale, mai mult decât un război politic și economic: este și o luptă gigantică pentru idei ce-și dispută sufletul și viitorul omenirii. Este o încordare dramatică între idealuri totalitare, ce par asemănătoare și deosebite în același timp; este o ciocnire de forțe ce vin din sensuri opuse și se întâlnesc în luptă pe linia destinelor lumii, în momentul ei actual: Idei purtate cu mare avânt și susținute de ambele părți cu o convingere și o tenacitate rar cunoscute până acum, slujite cu hotărârea neclintită de a trăi sau a muri pentru ele, urmărite cu o pasiune, care de mult n-a mai mișcat așa pe oameni și niciodată încă omenirea întreagă. Este un moment eroic, și înaintea noastră stă deschisă o perspectivă cu aspect de tragică dilemă, de triumf sau de catastrofă, nu doar a noastră ca indivizi sau ca popor, ci a omenirii. Și această perspectivă de a fi sau a nu fi, dezlănțuie și biciuiește energiile într-o încleștare și o furtună, care încheie o întreagă epocă istorică și deschide cu noi alta.

Se luptă într-adevăr pentru cauze mari, așa cum se văd de ambele părți, pentru o ordine mondială nouă, pentru o umanitate nouă. Fenomenul politic-economic este dublat de unul ideal-moral, spiritual, care interesează nu numai omenirea întreagă, ci și omul întreg. Ne interesează adică în tot ce este viața noastră și-i dă un rost și un sens; în ceea ce credem și simțim, în concepțiile și aspirațiile noastre omenești. Deasupra vastelor câmpuri de luptă plutește, în forme și manifestări deosebite, sufletul. Mai presus de interese materiale, și oarecum independente de ele, stau interesele spirituale ale omenirii, luate în înțelesul lor larg și total, al concepției despre viață și al năzuinței umane ideale.

Se găsesc deci angajate în acest război, deși în chip mai mult indirect, marile bunuri ale omenirii, și cu ele cel mai mare și mai de preț, fără de care omenirea nu se poate în primul rând concepe: bunul religios-moral. Se găsește angajat, de putem zice, mai mult decât omul, cu tot ce are mai înalt și mai scump: se găsește angajat ca niciodată Dumnezeu Însuși, în raportul ce există adică pe pământ între om și El, în credința sau necredința noastră în El. Este chiar prima dată în istoria omenirii, când un război, și fără a fi anume un război religios, va hotărî poate, între altele, dacă omul mai are sau nu-mâine dreptul și libertatea de a crede în Dumnezeu. Este tocmai unul din aspectele paradoxale ale acestui război, care a început ca război de reparații și de spațiu vital și a ajuns, întinzându-se și evoluând, un „război sfânt", o „cruciadă", deși, fără îndoială, nu anume interesul religios primează în concepția celor care îl poartă. Dar dacă Dumnezeu nu figurează formal în planurile și în comunicatele de război, El este implicat în el de oameni, unii detestându-L, alții invocându-L, și are, în concepția lor, a câștiga sau a pierde, după cum va fi sfârșitul marelui conflict ideologic.

În adevăr, oricare ar fi cauzele și scopurile pur politice ale acestui război, se pune, cu izbânda sau cu căderea ideologiilor contradictorii ce se înfruntă în el, și problema religiei pentru lumea de mâine, a dreptului ei la religie. De sfârșitul lui va depinde în mare măsură și poate pentru mult timp situația spirituală a omenirii, atât cât aceasta decurge din elementul său central, care este credința: În fața armatelor noii ordini europene, se găsește - apărându-și ideile, alături de alții, care-și apără imperiul universal și interesele plutocratice - o armată atee, armata unei revoluții anticreștine, care vrea să descreștineze lumea și s-o comunizeze. Este prima dată când ateismul declarat, organizat, violent și agresiv, ateism militant, dictatorial și imperialist, ridicat la rangul și la puterea unei dogme, a unei constituții și ordini de stat, impus cu o persistență diabolică și sărvit cu politica și cu diplomația, cu economia și cu tehnica, cu știința, cu literatura, cu arta și cu arma, vrea să cucerească pentru ideea sa lumea și să distrugă până la ultima urmă de credință religioasă. Este prima dată când ateismul constituie baza și condiția unei lumi și vieți noi, principiul esențial al unei revoluții, de o cruzime și de proporții nevăzute până acum. Ar fi destul să ne gândim ce ar însemna pentru omenire triumful impietății bolșevice, ca să înțelegem în ce măsură - de dramă cosmică - sunt angajate în această luptă cu comunismul toate interesele spirituale ale lumii, în frunte cu cel religios-moral. Mai presus de toate întrebările și devizele acestui război unic, stă deci, pusă pentru veacuri, marea problemă a momentului nostru istoric: A crede sau a nu crede în Dumnezeu?

Au fost multe persecuții, au fost și războaie religioase, dar niciodată până acum nu s-a pus unei Biserici sau unei religii problema gravă, nu doar a credinței ei, ci a credinței în sine, a credinței oricui în Dumnezeu. Comunismul pune tuturor credincioșilor, indiferent de confesiunea sau de rîtul lor, această problemă a credinței înseși, pe care el o combate în toate elementele și formele ei, așa cum n-a combătut-o nimeni până acum. Creștinismul a cunoscut numeroase prigoane pentru credința sa, din partea atâtor credințe. L-au combătut în multe chipuri iudaismul, păgânismul și mahomedanismul, urmărind să-l constrângă prin violență a renega pe Iisus Hristos, pentru a îmbrățișa credința lor. Socotind religia lor mai bună decât cea creștină, persecutorii constrângeau pe creștini să-și schimbe credința: se urmărea deci convertirea de la o credință la alta. Se combătea nu credința în Dumnezeu, ci o credință mai nouă, mai socotită greșită sau mai slabă.

Aceasta nu îndreptățește desigur pe persecutorii de până acum la îndulgența istoriei, dar scoate în evidență perversitatea și gravitatea persecuției bolșevice, care urmărește să înlăture și să distrugă nu o altă credință, ci orice credință, credința în Dumnezeu: nu o altă religie, ci orice religie, nu o divinitate străină, ci divinitatea însăși. Credința, religia, pe Dumnezeu, indiferent de numele ce-L poartă, de cultul ce I se aduce, de dogme și de practici religioase. Bolșevismul nu afirmă și nu apără nimic religios; el neagă și distruge numai: neagă pentru sine și distruge la alții.

Atât timp cât se va opune creștinismului o religie, o altă religie, el va rezista și va triumfa, pentru că este superior oricărei alte religii. Oricât de mare ar fi eroarea și durerea de a fi combătut în numele altei credințe în Dumnezeu, creștinismul are cu sine convingerea că nu poate fi depășit sau înlocuit de nici o altă religie. El nu se teme deci să se măsoare, în concurență religioasă și morală, cu nici o altă credință, oricâte arme și piedici i-ar putea opune aceea. Nu s-a temut deci nici de conducătorii și de rabinii poporului iudeu nici de cezarii și de judecătorii Romei nici de califi și de sultani; nu s-a temut nici de eretici nici de bârfitori nici chiar de necredincioșii și de ateii veacului modern. Atât timp cât unei afirmații i se va opune alta, cât unei credințe i se va împotrivi alta, cât adevăratului Dumnezeu I se va opune unul fals, creștinismul va birui prin însăși puterea adevărului și a principiilor sale. Situația lui este însă cu mult mai grea în imperiul bolșevic al ateismului total, unde puterea adversarului persecutor nu este atât o idee pozitivă afirmată, cât negația pătimașă, distructivă, nihilismul religios-moral, haosul spiritual, izgonirea din lume și din mintea oamenilor a oricărei idei de Dumnezeu, interzicerea oricărui cult, împiedicarea oricărei credințe și practici religioase, interzicerea religiei pur și simplu. Nu doar ateismul, ca lipsă de credință, ci antireligia, ca sistem ateu universal și militant. O religie poate, chiar persecutată, să stea alături de alta; nu poate rezista mult timp întreagă și nefalsificată sub un regim de negație și de teroare, de persecuție totală, cum este cel comunist. Un ateu poate tăgădui pe Dumnezeu fără a împiedica pe alții să creadă. Comunismul nu crede nici el, nu vrea să creadă nimeni și nu lasă pe nimeni să creadă. El vede în religie pe cel mai mare adversar al său, cea mai serioasă piedică în calea revoluției comuniste, „opium pentru popor", „instrument de exploatare a proletariatului de către capitaliști" și cea mai funestă prejudecată a omenirii.

Această absurdă și neîndurată sentință de condamnare a religiei vine de la Karl Marx, ca toată doctrina comunismului. Însușită integral și aplicată orbește în tot programul și cu tot aparatul sovietic, ea este o adevărata execuție capitală a religiei. Niciodată o mai mare aberație și impietate n-a fost servită cu mai multă patimă și cu o mai mare persistență. Religia, cauza tuturor nedreptăților și nenorocirilor sociale, religia la stâlpul tuturor infamiilor; religia, dușmanul numărul unu al omenirii. Iată ce a descoperit socialismul și iată de ce vrea s-o extermine comunismul! Comunizarea omenirii presupune ateizarea ei.

(Va urma)

Centenar Blaga: 9 mai 1895 - 9 mai 1995

Lucian Blaga și condiția culturii românești

Lucian Blaga a pășit în glorie la puțin peste douăzeci de ani, cântând „corola de minuni a lumii" într-o lume peste care iadul se revărsa din adânc, în erupția vulcanică a „Marii Revoluții din Octombrie". Aceasta va emana curând, *prin reacție*, și celelalte forme de monstruozitate ale veacului: *fascismul și nazismul!*

Fără ostentație, cu un program de o aparent eterică și inefabilă plutire poetică peste realități, nimeni nu s-a așezat mai firesc și nu s-a purtat mai constant la antipodul acestui veac al nostru, în care, după întrebarea tulburătoare a scriitorului grec Filip Dracondaitis, pusă în ianuarie 1988, *„quels sentiments combleront jamais l'existence inexistante des hommes de notre temps?"**

Iată sentimentele lui Lucian Blaga! Sentimentele **poporului român**! Seva de viață, forța de viață și de afirmare a vieții ce gâlgâie din cuprinsul culturii românești de totdeauna, începând cu anonima și geniala **creație populară**, căreia Blaga i-a întocmit o memorabilă și semnificativă antologie și i-a clădit **întâia genială exegeză filosofică**!

Din această „împărăție a mumelor", din această „matcă stilistică" și-a sorbit Blaga ***puterea de a se împotrivi veacului și de a nu se sfărâma sub presiunea coșmarului revărsat peste noi la capătul celui de al doilea război mondial.***

Geniul lui Blaga, la fel ca și al lui Eminescu, Creangă, Sadoveanu, Brâncuși, a fost prin excelență un geniu *reprezentativ* și *exponențial*. Prin el a vorbit și a luptat pentru triumful luminii și vieții *un popor întreg* acela care, în veșnicia satului românesc, îi pusese în traista de aur a minții sale merindea fără de moarte și fără de sfârșit. Acela care-i dăduse să bea nemurirea izvorului din Lancrăm – simbol al propriului spirit triumfător, asupra imperiilor destrămate rând pe rând.

Această zestre, fără seamăn pe lume, l-a ajutat pe Lucian Blaga să facă dintr-o știință eminamente a dejecțiilor umane, ca **psihanaliza**, un mijloc de a coborî pe „celălalt tărâm" spre a descoperi acolo nu cloaca, ci „inconștientul osmotic" din care răsar lumi. Iar din **filosofia culturii** – marea creație filosofică a veacului, fondată de Nietzsche și Spengler tocmai ca *instrument de analiză a decadenței culturii occidentale* – **acest uriaș fiu al Răsăritului, poate cel mai uriaș în veacul nostru lipsit de un Tolstoi sau Dostoievski**, a făcut o filosofie **a creativității umane**. Întorcând-o, astfel, cu fața spre viitor, și încărcând-o de speranță, în locul abdicării în fața „disoluției ca ursită".

Iar când năpasta istoriei a căzut peste neamul său și cel mai complex geniu românesc al veacului douăzeci s-a văzut expulzat din propria-i cultură, Lucian Blaga s-a „retras din istorie" coborând în adâncul și eternitatea ființei neamului său spre a reveni, de acolo, cu „Mirabila sămânță" a renașterii viitoare. *Renaștere prevestită de însăși uimitoarea tinerețe, prospețime și sevă a poeziei sale din vremea exilului interior.*

Lucian Blaga a opus veacului decadenței, cuptoarelor de oameni, gulagurilor și tentativei de disoluție și satanizare universală, cea mai luminoasă, cea mai deschisă misterului creator, cea mai plină de seva vieții și de aceea poate cea mai vie dintre operele poetice și filosofice. În izbânda lui a prefigurat și pregătit însăși izbânda spiritului românesc asupra iadurilor dinspre toate punctele cardinale. El a prefigurat și pregătit acel ceas în care „cel ce se va dori salvat întru cultură, va trebui să învețe românește". Drept care nu și-a tradus nici o pagină în alte limbi, deși a avut tot timpul să o facă, și, trăind aproape jumătate din viață în Occident, nu i-a râvnit nici laurii, nici gloria, fiind fericit cu venerația alor săi. O venerație de care numai Eminescu mai avusese parte.

Lucian Blaga a plecat dintre noi atunci când neamul românesc și cultura lui începeau să-și regăsească marea tradiție și marele suflu – după lovitura de moarte ce se încercase a i se da – deși în canoanele absurde ale unui regim contra naturii. Aceste canoane au fost pulverizate de explozia cosmică din decembrie 1989.

Din nefericire, dincolo de triumful real asupra unei împărății a răului, dincolo de iluzie și euforie, ne aștepta alt război, mai cumplit. **Dar tocmai acest război pe viață și pe moarte cu duhul „disoluției ca ursită" este cel care conferă brusc destinului românesc o dimensiune soteriologică universală și-l propulsează în prim-planul istoriei mondiale a spiritului.** Pentru a învinge și de data asta, și pentru a face față sarcinii puse asupra noastră de actualul moment din destinul speciei umane și al planetei, Lucian Blaga ne este mai necesar ca oricând!

Dan ZAMFIRESCU

* „Ce fel de sentimente vor putea să umple, vreodată, existența inexistentă a oamenilor din timpul nostru?" În *Europe sans rivages. De l'identité culturelle européenne. Symposium international* Paris, Janvier, 1988, Albin Michel, p. 325.

Dan Zamfirescu

Lucian Blaga
și
condiția culturii românești

Editura ROZA VÂNTURILOR
București – 1995

Nota redacției: *Textul de mai sus este un fragment din lucrarea „Lucian Blaga și condiția culturii românești". Editura Roza Vânturilor, București 1995. Sublinierile din text aparțin autorului.*

Abstract – Concret

În lotul de cuvinte împrumutat de-a valma acum un secol, aceste două noțiuni au avut un destin special, deoarece cunosc o mare răspândire în cadrul populației urbane, deși înțelesurile lor sunt dintre cele mai felurite. Când un contabil îți cere să fii concret, înțelege prin aceasta o acțiune practică; când un student își fluieră profesorul care se pierde în divagații, de fapt nu cere altceva decât rezumarea la obiectul sau disciplina predată, iar de cele mai multe ori omul simplu înțelege de fapt o pildă, un exemplu, o ilustrație.

Deci prin concret se pot discerne cel puțin trei sensuri diferite care depind nemijlocit de context. Legarea însă de o mulțime de contexte, așa cum s-a întâmplat celor doi termeni, ne conduce la întrebarea: Ce sunt abstractul și concretul în absența oricărui context? Cum apar definiți în dicționar și dacă li s-a întocmit o definiție lămuritoare. De ce această întrebare? Tocmai fiindcă acești doi termeni sunt foarte des folosiți, iar în anumite sfere ale vieții au pretenția de a se institui ca realități în sine. Cum, de exemplu, este arta abstractă și echivalentul ei, arta concretă, cum în filosofie abstracțiunile analitice și constructive sau cum e înțeles concretul în economie, ca o altă denumire a praxisului.

Înainte de a porni în căutarea diferitelor „așezări" care ar putea lumina domeniul celor doi termeni, e de remarcat faptul că nu posedă sinonime perfecte în limbă și iată de unde se poate ivi pripita concluzie că poporul român, până la împrumutarea celor doi termeni, ar fi trăit într-o zonă afilosofică, apsihologică sau pe scurt, într-o stare barbară.

De aici și până la disprețul total față de neam nu e decât o aruncătură de băț, pe care mulți dintre intelectualii ce jonglează cu cele „două bețe" o fac aproape inconștient. Însă neologismul, ca orice neologism, chiar cu o patină de un secol, poate denumi stări foarte îndepărtate de sufletul românesc creștin și cere, oricâte eforturi s-ar depune pentru a-i sublinia nuanțele ce nu existau înainte în limbă, să nu fie înțeles de către vorbitori decât într-un sens cunoscut din bătrâni, cum sună și proverbul: „Firea, decât deprinderea, mai veche este".

De obicei, prin abstract se înțelege tot ceea ce iese în afara domeniului simțurilor, prin concret, tot ceea ce este întru și accesibil prin cunoașterea nemediată. Dacă am ilustra acest cuplu ca desfășurarea unei linii, atunci la un capăt ar fi obiectul, (la fel de necunoscut ca totdeauna) dincolo de concret, iar la celălalt conceptul, incluzând între atributele sale și abstractul ca unul printre altele. Dacă binomul va fi văzut ca o intersecție de cercuri, abstractul va conține întotdeauna concretul numai sub aspectul câtorva relații, caracteristici sau clase; va rămâne întotdeauna un rest, uneori imposibil de perceput, care ar putea constitui individualitatea proprie a obiectului sau a conceptului. Cum însă limbajul matematic încă n-a ajutat cine știe cât în cunoașterea lingvistică (vezi cărțile lui H. Marcuse), voi considera aceste două comparații ca două posibile sensuri alături de cele deja folosite.

Înainte de a intra în adâncul paletei semantice, e bine să vedem în ce domenii ale existenței apare definit acest binom și cu ce consecințe. Astfel, el apare în filosofie (de tip epistemologic sau logic) și în psihologie, adică tocmai acolo unde se discută problema existenței lui Dumnezeu și a sufletului, ca și cum aceasta ar depinde de voința sau de argumentele omului. Din filosofie a țâșnit tentația de a măsura lumea cu patul lui Procust. Noua ipoteză, poate mai importantă decât altele, devine adesea în mâinile puterii un instrument de represiune oficial, așa cum s-a întâmplat în țările bântuite de comunism care, la început, părea un sistem de gândire printre altele. Psihologia este altfel pernicioasă: ne anulează pur și simplu sufletul, înlocuindu-l cu un eu sau o mulțime de euri improbabile, cu inconștientul unde și-au găsit adăpost toți dracii de pe lume (vezi complexul Oedip sau mitul lui Sisif), în sfârșit cu un sine comun omenirii, scos din cine știe ce colț budist și orânduit stăpân în locul lui Dumnezeu.

Dar cum intenția articolului nu e de a intra în răspăr nici cu filosofia nici cu psihologia, trebuie menționat că vârtejul cel mare a fost creat de binomul abstract-concret în artă, respectiv în cea care gonește după mitul operei pure, după creație, iar nu recreație, după voința de a fi luciferică și nu participarea, în calitate de creatură, la datele existenței. Această căutare nebună care durează de aproape un secol (n-o fi o coincidență cu apariția celor doi termeni la noi?), deși n-a ajuns la rezultatul râvnit, opera pură, a stârnit în schimb în scormonitori un orgoliu imens, încât azi arta abstractă dă cu tifla și batjocorește. Despoaie realitatea și păstrează veșmintele, nu esența, deși în programele sale atât de banal „fulminante" ni se prezintă exact invers. Realitatea i se pare înfiorător de plictisitoare și de comună. Nu are de spus nimic despre ea. Totul e bazaconia și nebunia din *cap* (vezi și psihologia – omul e alcătuit din proporții diferite de vicii și defecte), acestea sunt obiectele abstracte și cu ele ni s-a populat lumea. Hidosul, vulgarul și visele desfrânate sunt studiate ani mulți pentru a ne fi prezentate, altfel compuse, drept opere de artă. Arta abstractă vede doar gunoiul, fiindcă acolo s-ar afla cele mai multe mirosuri de pe lume. Unde este aglomerație, babilonie sau neant vom găsi și manifestările sale. Printr-o astfel de artă, nimeni nu înțelege nimic, nici măcar artistul. Adică, în corul urletelor din ospiciu, el a urlat la un moment dat mai tare; nu a încercat să mângâie, nici să potolească chinul, ci s-a luat la întrecere cu nebunii.

Iar cel mai rău e că arta abstractă are orgoliul de a-și zice pur și simplu artă, adunând forțat laolaltă pe un Brâncuși cu caligramele criptice ale unui Klee sau cu „petele" din anii '50 ale lui Mathieu și Riopelle, conformându-se obișnuitului proces de abstractizare care adună tot ceea ce e comun și „omite din neglijență", dar pentru totdeauna, neasemănătorul.

Acest lung prolog în care am urmărit câteva dintre consecințele unui simplu binom, abstract – concret, și în cursul căruia n-am relevat toate exagerările vehiculate prin lume (vezi muzica și arta concretă), a servit pentru a face lumină, cât de puțină, în nedumerirea pe care o va stârni oricui faptul că azi binomul poate căpăta cel puțin 24 de nuanțe semantice diverse. Acest fapt îi permite neputința definirii, încât a ajuns aidoma de „varză" mult cunoscutului postmodernism care poate însemna orice sau nimic. Și dacă e după cum amintesc proverbele: „Fiecare caută icoană la care să se închine" și „gândul nebunului, la marginea pământului", atunci s-ar cere cu necesitate o analiză a sensurilor pe care le voi furniza fiecărui termen în parte (analiză ce din păcate nu se poate întocmi în cadrul unui singur articol).

A. Definițiile *abstractului*: 1. ceea ce e greu de înțeles; 2. însușirea separată de obiect, deci calitatea nouă care îl deosebește de suma obiectelor; 3. noțiune fără reprezentare concretă, o clasă de noțiuni sau însăși noțiunea pură; 4. un ansamblu logic sau afectiv (vezi arta abstractă); 5. non - figurativul, informalul; 6. lumea spiritului; 7. efortul intelectual; 8. gestul proiectării; 9. conceptul; 10. generalizarea; 11. clasa; 12. obiectul ideal și posibil; 13. rezultat al diverselor procese analitice, comparative sau intuitive; 14. ființa „în sine", realitatea de sine stătătoare; 15. muzică; 16. obsesie a neantului; 17. minciună socială; 18. smulgere, separare, reținere; 19. rezultat imperceptibil prin simțuri; 20. o singură însușire pentru toate lucrurile; 21. entitatea; 22. o emanație a gândirii; 23. simplul; 24. predicatul sau atributul.

B. Definițiile *concretului*: 1. facilul și sensul precis, bine determinat; 2. notele obiectului, particularul, exemplul; 3. noțiune care conține rapelul sau evocarea realității, reprezentarea însăși sau reamintirea reprezentării, în sfârșit, noțiunea impură, amalgamată; 4. un ansablu al caracteristicilor realității; 5. figurativul, ceea ce acceptă o înfățișare; 6. lumea obiectivă; 7. realizarea practică a efortului intelectual; 8. orice rezultat al gestului proiectării; 9. sfera de referință sau un nume referențial; 10. individualizare și reism 11. obiectele clasei; 12. obiectivele reale și existente în realitate; 13. date de observație; 14. ființa somatică, ființa „împreună cu"; 15. literatura; 16. senzație; 17. faptele societății; 18. caracterele realității ce pot fi smulse, separate, reținute; 19. rezultatul palpabil, perceptibil cu simțurile; 20. mai multe însușiri pentru un singur lucru; 21. determinarea și materia; 22. ceea ce constituie corpul; 23. complexul; 24. subiectul sau complementul.

Toate aceste sensuri intră fie sub categoria abstractului sau a concretului, fie sub una din variantele lor (abstractizare – abstracție – abstracțiune, respectiv concretețe – concretizare) și sunt folosite cum am menționat mai sus, de fiecare dată altfel, în filosofie, artă, psihologie sau în viața cotidiană. Ceea ce surprinde este faptul că, deși în multe din sensurile sale binomul denumește stări anticreștine, reprezentanții ortodoxiei nu iau o atitudine hotărâtă față de partizanii acestor cuvinte. Ar putea fi doar o problemă fără substanță ontică și exclusiv imanentă și atunci discutarea ei este nerelevantă pentru mântuire? Mă gândesc însă că oricare credincios nu va putea rămâne indiferent, mai ales astăzi, când i se declară pe toate drumurile că, în fond, Dumnezeu este o abstracțiune, că adevărul și frumosul pâlpâie nestatornice pe suprafața obiectelor materiale și psihologice, când sunt acuzate de neștine, Sfintele Taine, ierarhia bisericească și Sfânta Tradiție, că nu sunt fie concrete, fie abstracte. Astfel de atacuri au fost bine înfățișate cândva de Dostoievski, ori printre marii noștri cărturari, de părintele Ilie Cleopa și sunt actualizate în Occident ca o preocupare exclusivă.

Spre sfârșitul articolului, o ipoteză pare a se chema imperios. Nu cumva religia nu este niciodată abstractă? Totul este aici palpabil, real, numai că nevăzut, în alte sfere. Cum de altfel este și percepția poporului nostru ce consideră moartea doar o trecere de pe un tărâm pe altul, iar nu o pierdere în neant. Sau totul e de fapt abstract, fum, nimicnicie și mișcare goală cum șoptesc călugării când privesc spre lumea lor de odinioară.

Având conștiința că prin realizarea acestui articol nu am reușit să lămuresc toate cele multe ale tandemului abstract-concret, ci numai să ridic un semn de întrebare asupra unor cuvinte ce-ar putea ascunde în spatele lor nu un progres în civilizație, ci o reîntoarcere la lumea plină de păcate de dinainte de Hristos, voi încheia cu înțeleptul proverb: „Cine doarme pe pat moale, nu doarme în odihnă": o subtilă distincție între „patul" concret și „odihna" abstractă.

Gabriel Adrian MIREA

Anul IV Nr. 9 (49)
1-15 Mai 1995

Mitul exterminării evreilor (XI)

2. Critica revizionistă

A fi dificil să se rezume în câteva pagini rezultatele criticii revizioniste. De altfel, ţinem mai puţin să expunem rezultatele decât raţiunea de a fi şi metodele de lucru ale revizionismului şi iată de ce consacrăm acest capitol explicării motivelor pentru care, după noi, este necesar să punem la îndoială realitatea exterminării evreilor.

La procesul de la Nürnberg, reprezentantul ministerului public englez, Sir Hartley Shaweross, în rechizitoriul său din 26 iulie 1946, i-a acuzat pe germani că au ucis mai mult de şase milioane de evrei în «camerele de gazare şi în cuptoarele de la Auschwitz, Dachau, Treblinka, Buchenwald, Manthausen, Majdanek şi Oranienburg» (1).

Fiecare din aceste «camere de gazare» a avut fireşte «martorii săi oculari».

Abatele Georges Hénocque o descrie în modul următor pe cea de la Buchenwald:

„M-am simţit liniştit şi, deschizând deîndată uşa de fier, m-am găsit în faimoasa cameră de gazare.

Încăperea putea să aibă în jur de cinci metri pătraţi, cu o înălţime de trei metri cincizeci. Pe tavan, şaptesprezece ciururi de stropitoare, fixate în zid şi plasate la intervale regulate. Uitându-te la ele, nimic nu trăda funcţia lor ucigaşă. Semănau cu nişte inofensive deversoare de apă.

Deportaţii folosiţi la crematoriu mă preveniseră: printr-un fel de ironie, fiecare victimă primea, intrând în această cameră, un prosop de toaletă şi o minusculă bucată de săpun. Aceşti nefericiţi puteau crede că mergeau la duşuri.

Se închidea în urma lor uşa grea de fier, bordată cu un fel de maf de cauciuc, gros de o jumătate de centimetru, destinat să împiedice orice intrare a aerului.

În interior, zidurile erau netede, fără fisuri şi ca lăcuite. În exterior, lângă buiandrugul uşii, se puteau observa patru butoane, aşezate unul deasupra altuia: unul roşu, unul galben, unul verde, unul alb.

În acest timp, mă preocupa un detaliu: nu pricepeam cum putea coborî gazul din gurile de stropitoare până jos. În prelungirea încăperii în care mă aflam era un coridor. Am pătruns în el şi acolo am observat o ţeavă enormă, pe care nu am izbutit să o cuprind în întregime cu braţele şi care era acoperită cu un strat de cauciuc gros de circa un centimetru.

Alături, o manivelă care se rotea de la stânga la dreapta declanşa venirea gazului. Printr-o presiune puternică, el cobora astfel până la sol, încât nici una din victime nu putea scăpa de ceea ce germanii numeau «moartea lentă şi blândă».

Sub locul unde ţeava făcea un cot pentru a pătrunde în încăperea de axifisiere erau plasate aceleaşi butoane ca la uşa exterioară: roşu, verde, galben şi alb, care serveau evident la a măsura coborârea gazelor. Totul era cu adevărat combinat şi organizat conform ştiinţei. Geniul răului nu ar fi putut găsi ceva mai potrivit. M-am întors în camera de gazare pentru a încerca să o descopăr pe cea a crematoriului" (2).

SS-Obersturmbannführerul Kaindl, fost comandant al lagărului de concentrare Oranienburg-Sachsenhausen, a declarat în faţa tribunalului militar sovietic:

„Spre mijlocul lui martie 1943, am introdus camera de gazare ca mijloc de exterminare în masă.

- Ministerul Public: Din propria dvs. iniţiativă?

- Kaindl: În parte, da. Instalaţiile existente nu mai erau suficiente pentru exterminarea prevăzută. Am ţinut o conferinţă, la care a luat parte şi medicul şef Baumkötter. Acesta mi-a spus că folosirea unui toxic că acidul prusic în camere pregătite în acest scop provoca o moarte instantanee. Iată de ce am considerat ca fiind indicată şi mai umană instalarea unor camere de gazare pentru execuţiile în masă" (3).

Cu privire la lagărul de la Dachau, doctorul Franz Blaha a afirmat într-o declaraţie făcută sub jurământ:

„În lagăr, au avut loc numeroase execuţii prin gazare, folosind arme şi prin injecţii. Camera de gazare a fost terminată în 1944 şi am fost chemat de doctorul Rascher ca să examinez primele victime. Din cele opt sau nouă persoane care se găseau în cameră, trei erau încă vii iar celelalte păreau moarte, ochii lor erau roşii iar feţele lor buhăite. Numeroşi deţinuţi au fost omorâţi în acest fel" (4).

Pe 19 august 1960, ziarul german *Die Zeit* a publicat - sub titlul *Keine Vergasung in Dachau (La Dachau nu au fost gazări)* - o scrisoare a Doctorului Martin Broszat de la Institutul de Istorie contemporană din München în care acesta din urmă declara:

„Nici la Dachau, nici la Bergen-Belsen, nici la Buchenwald, nu au fost gazaţi evrei sau alţi deţinuţi. Camera de gazare de la Dachau nu a fost niciodată complet terminată şi nici pusă «în serviciu».

Şi încă:

„Exterminarea masivă a evreilor prin folosirea de gaze a început în 1941-1942 şi a avut loc exclusiv (ausschliesslich) în câteva rare amplasamente alese în acest scop şi prevăzute cu instalaţii tehnice corespunzătoare, înainte de orice (vor allem) în teritoriul polonez ocupat (dar în nici un loc din Vechiul Reich): la Auschwitz-Birkenau, la Sobibor pe Bug, la Treblinka, Chelmna şi Belzec" (5).

Rezervele exprimate în această scrisoare au fost explicitate de Dr. Broszat în «Notă preliminară» la articolul lui Ino Arndt şi Wolfgang Scheffler «Omorârea în masă organizată a evreilor în lagărele de exterminare naţional-socialiste»:

„Aşa cum am precizat deja, exterminările evreilor în sens instituţional (executarea programului «soluţiei finale») cu ajutorul instalaţiilor de gazare au avut loc exclusiv în lagărele susmenţionate (6) din teritoriile poloneze ocupate. În schimb, în lagărele de concentrare, în general, existau desigur crematorii (pentru crematiunea deţinuţilor morţi în masă sau ucişi în timpul războiului), dar nu instalaţii de gazare. Acolo unde totuşi acesta a fost cazul în particular (Ravensbrück, Natzweiler, Manthausen), ele nu au servit la exterminarea evreilor în sensul programului «soluţiei finale». Ele trebuiau mai curând să faciliteze psihic «munca» Kommandorilor de execuţie care, până aici, consta în a împuşca deţinuţii, a îi ucide prin injecţii cu fenol şi prin alte metode" (7).

Simion Weisenthal confirmă că «nu au existat lagăre de exterminare pe teritoriul german» (8).

În concluzie, nici la Buchenwald, nici la Oranienburg-Sachsenhausen, nu au existat «camere de gazare», iar pretinsa «cameră de gazare» de la Dachau (9) nu a fost utilizată niciodată, aşa cum se poate citi şi în publicaţia oficială despre acest lagăr:

„«Camera de gazare» de la Dachau nu a fost niciodată pusă în serviciu. În crematoriu erau introduşi numai morţi pentru «cremaţiune» dar nici o fiinţă vie pentru gazare" (10).

Sau încă:

„Aşa cum am spus-o deja, anul trecut, Dachau a avut propria sa cameră de gazare. Dar «duşurile» ei nu au fost utilizate niciodată" (11).

Liderul francez al „Frontului Naţional", Jean-Marie Le Pen, evaluând „holocaustul" la televiziunea franceză: „... Doar un detaliu în istoria celui de-al doilea război mondial"

În consecinţă, «mărturiile oculare» ale celor care pretind că au văzut în aceste lagăre «camere de gazare» sau că au asistat acolo la «gazări» sunt false.

Această stare de lucruri ar fi trebuit să-l îndemne pe orice istoric serios să efectueze o revedere critică a tuturor surselor privitoare la «exterminarea» evreilor dar nimic de acest fel nu s-a produs (12).

Întrebarea pe care o pune Robert Faurisson este, într-adevăr, mai mult decât legitimă:

„Pentru ce «dovezile», «certitudinile», «mărturiile» culese în lagăre care, din punct de vedere geografic, ne sunt apropiate, dintr-o dată nu mai au valoare, în vreme ce «dovezile», «certitudinile», «mărturiile» culese în lagărele din Polonia ar rămâne adevărate?" (13)

Carlo MATTOGNO

Traducere de Eugenio MORALDO

Note

(1) IMG, vol. XIX, p. 483

(2) Abatele G. Hénocque, *Les Antres de la Bête (Sălaşele Fiarei)*, Paris 1947, p. 115-116. Citat în: Robert Faurisson, *Mémoire en defeuse contre ceux qui m'accusent de falsifier l'histoire (Memoria în apărare contra acelora care mă acuză că falsific istoria)*, La Vieille Taupe, Paris 1980, reproducerea facsimilelor din p. 191-192.

(3) Eugen Kogan, Hermann Langbein, Adalbert Rückerl şi toţi ceilalţi, *Les Chambres à gaz, secret d'Etat. (Camerele de gazare, secret de stat)*, Éditions de Minuit 1984, p. 230-234.

(4) IMG, vol. V, p. 198 (PS - 3249).

(5) *Die Zeit*, nr. 34, vineri 19 august 1960, p. 16.

(6) Este vorba despre lagărele de la Chelmno, Belzec, Treblinka, Majdanen, Sobibor şi Auschwitz-Birkenau menţionate la pagina 105 (a se vedea nota următoare).

(8) *London Books and Bookmen*, aprilie 1975, p. 5.

(9) În realitate, nu există nici cea mai mică dovadă că localul în chestiune a fost vreodată sau a fost destinat să fie o «cameră de gazare». A se vedea pe acest subiect: Robert Faurisson, *Mémoire en défense contre ceux qui m'accusent de falsifier l'histoire*, op. cit., p. 197-220.

(10) *Wie war das im KZ Dachau?* Kuratorium für Sühnemad KZ Dachau *(Cum a fost aceasta în lagărul de concentrare Dachau?* Consiliu de administraţie pentru monumentul de ispăşire KZ Dachau), 1981, p. 16.

(11) Idem, p. 30.

(12) Unică excepţie - dar limitată la lagărele din Vechiul Reich - Olga Wormser-Migot care, în analiza sa a «mărturiilor oculare» pe acest subiect, a ajuns la concluzia că nici la Ravensbrück, nici la Manthausen nu au existat «camere de gazare» (a), trezind prin aceasta furia colegilor ei (b). *Completare*: Recent, Profesorul Michel de Boüard a admis cu onestitate: «În monografia despre Mauthausen pe care am dat-o în *Revue d'histoire de la Seconde guerre mondiale (Revista de istorie a celui de-al doilea război mondial)* în 1954, în două rânduri vorbesc de o cameră de gazare. Venind timpul de reflecţie mi-am spus: unde am căpătat eu convingerea că există o cameră de gazare la Manthausen? Nu în timpul şederii mele în lagăr căci nici eu şi nici altcineva nu bănuiam că ar fi putut exista una; este deci un bagaj pe care l-am primit după război, era clar. Apoi am remarcat că în textul meu - în vreme ce îmi bazez majoritatea afirmaţiilor pe referinţe - acestea lipseau referitoare la camera de gazare. »(c)

(a) Olga Wormser-Migot, *Le Système concentrationaire nazi (Sistemul concentraţionar nazist)*, Presses Universitaires de France, 1968, p. 541-544.

(b) Germaine Tillion, *Ravensbrück*, Paris 1973, p. 235-248.

(c) *«La Thèse de Nantes» (Teza de la Nantes)*, anchetă de Jacques Lebailly în *Ouest France*, 2-3 august 1986, p. 6.

(13) Serge Thion, *Vérité historique ou vérité politique? Le dossier de l'affaire Faurisson. La question des chambres à gaz (Adevăr istoric sau adevăr politic? Dosarul afacerii Faurisson. Chestiunea camerelor de gazare)*, La Vieille Taupe 1980, p. 87.

ISTORIA POLITICĂ SAU POLITICA ISTORIEI

Au existat în istoriografia noastră câteva autentice „cazuri" capabile să suscite, alături de competenţa specialistului, pasiuni şi interese ce-au încărcat greu atmosfera în jurul unor subiecte. Unul dintre acestea a devenit, neîndoielnic, domnia lui Mircea cel Mare.

Două mize au conferit tematicii atributele veritabilului caz: pe de o parte, disputa în jurul titulaturii oferite marelui domn român, pe de alta, derularea complexului de evenimente centrate pe deznodământul bătăliei de la Rovine. Nu este aici locul potrivit pentru jalonarea etapelor acestor dezbateri. E suficient doar să reamintim că un episod fierbinte al disputei s-a jucat la 23 martie 1988, cu ocazia comunicării „Rovine, 10 octombrie 1394. Argumente istorico-arheologice" susţinută de doctorul Nicolae Constantinescu într-o şedinţă organizată de Institutul de Arheologie. S-a reluat atunci, mai apăsat ca în alte dăţi, denumirea de *Mircea cel Mare*, în detrimentul celei intrate deja în uz – respectiv, Mircea cel Bătrân –, susţinătorii primului punct de vedere revendicându-se de la un traseu ce număra, printre alţii, pe Matei Basarab, Hasdeu, Xenopol, Iorga, Onicescu, Eminescu etc. Teza despre „manipularea" politică a numelui domnitorului – diversiune ceauşistă – îşi anulează astfel sensul. Însă controversa principală s-a iscat atunci în jurul *datei bătăliei de la Rovine*, şi, în legătură directă, al justeţii şi temeiului celor două variante propuse: 17 mai 1395, stabilită în 1877 de Hasdeu şi întărită ulterior de alte documente, sau 10 octombrie 1394, avându-l ca iniţiator pe istoricul ceh C. Jirecek, pe baza mărturiilor cronicarilor sârbi. Acreditarea uneia sau alteia dintre versiuni influenţa decisiv întreaga percepţie a evenimentelor, culminând cu semnificaţia şi sensul bătăliei. Data de 17 mai 1395 acredita teza victoriei depline şi definitive a oştilor româneşti, în răspăr cu versiunea Jirecek a înfrângerii româneşti sau a variantei îndulcite de Nicolae Iorga a victoriei urmată de fuga la Braşov.

Printre susţinătorii de atunci ai primei teze s-au numărat Nicolae Stoicescu, Sergiu Iosipescu, Alexandru V. Diţă, Dan Zamfirescu. Disputa nu a fost atunci tranşată definitiv, confirmând, o dată în plus, un adevăr instalat la rang de regulă în regimul comunist: nici o polemică nu s-a putut duce până la capăt, şi aceasta indiferent de domeniul în care evoluau cei implicaţi. Istoria, mai cu seamă, nu a făcut excepţie.

Iată însă că după 1989 unul dintre combatanţi revine în forţă cu o piesă ce năzuieşte să închidă dosarul definitiv. La şase sute de ani după Rovine, lucrarea istoricului Al. V. Diţă îşi asumă sarcina unei răsturnări esenţiale de ax istoriografic, decisă fiind să înlăture „*absurditatea cu totul ieşită din comun care este omniprezentă în cele mai diverse lucrări, de la tratatele «ultraştiinţifice», până la cărţile de popularizare «destinate marelui public», ca să nu mai vorbim de cele mai bizare scenarii de film*".

Teza evasioficială, contradictorie şi incompletă, dar abundentă la toate nivelele de emisie, se derulează, în esenţă, „*în patru timpi*":

1. Învingătorul de la Rovine, Mircea cel Mare, este obligat să fugă, iar Baiazid, deşi fuge şi el, îl aşează la Argeş pe Vlad în locul său. Mircea dispare o perioadă, nu se ştie unde, după care banul Ştefan de Losoncz porneşte peste Carpaţi să-l repună pe tron. Expediţia este înfrântă iar Mircea scapă (nu se ştie cum şi când).
2. Eşecul banului declanşează intervenţia personală a regelui Sigismund. Expediţia este abandonată. Vlad rămâne mai departe domn la Argeş, soarta lui Mircea rămânând, iarăşi, neclară.
3. După dublul eşec, intervine nobilul polonez Ştibor. Acesta îl aşează pe Mircea pe tron, tocmai la timp să ajungă şi la marea bătălie de la Nicopole!
4. Mircea vine cu oştile la Nicopole, reuşeşte să salveze o parte din armată, abia acum reuşind – în decembrie 1396 sau ianuarie 1397 (data nu este precisă) – să-l înfrângă pe Vlad şi să-şi reia tronul.

Capcana unui asemenea scenariu, deşi vizibil incoerent, a absorbit, în dozaje specifice, şi condeie româneşti dintre cele mai prestigioase: D. Onciul, N. Iorga, I. Bogdan, Barbu T. Câmpina, C. C. Giurescu etc. Dar o asemenea derulare, cercetată până la capăt, ne convinge lucrarea *„Fuga" şi „restaurarea" lui Mircea cel Mare*, se dovedeşte autocontradictorie, erodată şi subminată de propriile supoziţii, incapabilă adică să-şi susţină propria logică şi coerenţă. Istoricul avertizează, indicându-ne în fapt adevărata miză a disputei: „*Un biruitor care a doua zi după biruinţă plăteşte tribut sau fuge şi este înlocuit în domnie de către învinsul Baiazid, printr-un «vlastel» de la care îşi va recuceri tronul doar în urma a patru expediţii, cu trupe din afara Ţării Româneşti, nu mai este un biruitor. Pe orice ton am vorbi despre «strălucita biruinţă» de la Rovine, ne aflăm în plin absurd dacă admitem în acelaşi timp că ea s-a terminat cu o fugă şi un apel la ajutorul extern pentru ocuparea tronului*". Iar ipoteza care desemnează traseul cărţii proiectează un fascicol ce dezvăluie în subtextul construcţiei laborioase a tezei evasioficiale până în acest moment: „*rodul unor simple «ficţiuni istoriografice» moderne dezminţite atât de realitatea atestată de izvoarele medievale, cât şi de judecata dispusă a ţine seama de regulile elementare ale logicii*".

Vom lăsa lectorului plăcerea urmăririi tentativei istoricului Alexandru V. Diţă. La examenul sever instituit cad pe rând punctele de vedere proiectate prea grăbit în locuri comune ale istoriografiei. Cu o inteligenţă ce-i permite să schimbe lejer distanţa faţă de obiect – de la privirea amplă, de perspectivă, la examinarea migăloasă şi selectarea amănuntului elocvent, cu un arsenal istoriografic ce urcă enorm ştacheta polemicii prin convocarea exhaustivă a datului istoric, autorul ridică în faţa viitorului preopinent obligaţia unei replici pe măsură. Devansând prin anvergura proiectului şi minuţia concretizării orice posibilă deraiere politică, atât a dezbaterii cât şi a posibilei replici, Al. Diţă reaşează discuţia pe făgaşul firesc.

În concluzie, şi acesta este poate meritul primordial, volumul proaspăt apărut este cel care restituie cu adevărat şi *in integrum* victoria de la Rovine *românilor*. Gestul este decisiv iar performanţa se cere consemnată ca atare. Lucrarea şi autorul îşi vor căpăta locul şi rangul în patrimoniul izbânzilor istoriografiei româneşti şi al mărturisitorilor întru cultura română.

Pavel MUREŞANU

P. S.: *În legătură cu disputa Mircea cel Mare versus Mircea cel Bătrân, saspectată de intruziuni politico-ideologice, Al. Diţă tranşează problema anexând în finalul volumului argumentele cele mai solide: fotocopiile documentelor în care apare consemnată titulatura Mircea cel Mare. Ele aparţin lui Hasdeu (1875), Xenopol (1879), Iorga (1901), Onciul (1920) etc.*

Holocaustul Ştiinţei

5. Meta-meta matematica

Doar poezia, muzica şi religia (în ritual) mai păstrează acum sensul spiritual-logic (transistoric-peren) al unei străvechi ştiinţe în care simţul uman al ritmului şi măsurii (finite, relative) era deschis în sensul imensului (infinitului, absolutului) ca „sensorium Dei" (Newton), demonstrabil prin sensul divin al Cuvântului-Logos (Ioan, 1.1. sq), protosimbol regăsit metafizic în teoria ondulaţiei (V. Conta). Aparent, universalitatea ritmului real s-a pierdut cu timpul (istoric-temporal) în diversitatea „aritmetică" relativist-cuantistă făcută ca „teorie" formală, fără theos fundamental, ocultat şi substituit de un atheos-anthropos care (consecutiv) şi-a pierdut simţul măsurii în aşa „măsură-imensă", încît la limită spune lejer: „Punând într-o cuşcă un leu şi un iepure, nimeni nu va putea spune că 1+1=2" (H. Lebesgue); ba chiar „demonstrează" (cu G. Cantor) că 1+1+...+1=1; iar inversiunea legii comutativităţii „deduce" o „aritmetică" mutată invers, „în care doi ori unu nu este egal cu unu ori doi" (C. Sagan „Creierul lui Broca").

Rădăcina iniţial-iniţiatică (şi unică) a acestor ecuaţii - „inecuaţii" (şi invers) se află într-o „filosofie" (sofistică) în care „totul" este măsură-număr, iar imensul-„nimic", ca în filosofemistica pitagoreică, de la care actuala „ştiinţă" se reclamă ca „neopitagoreism" elenistic (cum spunea un semi-iniţiat): „... şi dacă... tot substratul cabalei ebraice... a fost cândva, în zilele de glorie ale Alexandriei, împrumutat din pitagoreism, putem spune că spiritul semitic a răsplătit prin Cantor şi Einstein în chip strălucit, împrumutul pe care l-a făcut din ştiinţa greacă" (M. Ghika - „Estetica..."); împrumut ilegal faţă de un edict ebraic din anul 60 al erei creştine, care profera pe aceeaşi temă o anatemă: „Blestemat să fie cine creşte un porc şi învaţă pe fiul său filosofia greacă" (S. Kirkegaard - „Jurnal"). Oricum, rata dobânzii, calculată prin medie şi extremă „raţie" (iraţională), s-a acumulat ca „ştiinţă" autoratată în care, uzându-se pseudoplatonic de „ideea (forma) matematică" (W. Heisenberg), s-a „dobândit" (deficitar) „certitudinea" incertitudinii făcută „principiu" prin „libertatea axiomatică" voluntară a „subiectului omenesc" (C. Noica - „Trei introduceri...").

Calitativ vorbind, „fondul" agnostic-incert al „ştiinţei" certate cu ştiinţa s-a returnat în forma nouă după sec. al XVIII-lea „cel mai falnic dintre toate" (M. Caragiale - „Craii..."), fiind în bună parte refăcut „la sfârşitul stupidului veac al XIX-lea, cum i s-a spus, şi la începutul cutremurător de stupidului veac al XX-lea" (C. Noica - „Modelul cultural european"), iar cantitativ trecut iniţial (înainte de Cantor şi Einstein) în contul lui Kant, care „judecând" tradiţional - „a posteriori" a făcut din cazul 7+5=12 o „judecată sintetică apriori" şi cu ea necazul generalizat al unei „matematici" axiomatice total „indemonstrabile", dar „demonstrând" tot falsul ca „adevăr" şi invers. Aceasta după ce Leibniz, prin „cazul" (generalizabil) 2+2≐4, demonstrase că toate operaţiile aritmetice şi proprietăţile lor sunt, nu „axiome-indemonstrabile" (D. Hilbert - „Bazele geometriei"), ci teoreme demonstrabile analitic prin definiţiile numerelor date recurent în şirul natural. Iar limitele aritmeticii sunt vizibile în propria lege a măsurii, care (ca teoremă la Euclid din Alexandria şi „axiomă" la Arhimede din Siracuza) spune că pentru orice mărime-cantitate M finită (nu infinit-mare, totală: M≠0), măsurată cu un etalon-unitate m finit (nu infinit-mic, nimic: m≠0), există un număr N astfel încât Nm>M; altfel spus, întrucât „operaţiile" cu infinitul mare şi mic sunt contradictorii, matematica este de la sine transcendentă la aceste limite, nimicul-necuantic fiind de altfel imanent (disparent) în totul-continuu.

Desigur, autotranscendenţa numărului cuantic fizic-natural în transcendentul continuu supranatural are sens metamatematic şi metafizic. Or, neosofistica a venit aici cu o meta-meta-„matematică" a „tranzienţei" unui „infinit" denumit „transfinit" şi definit ca „infinit-sfârşit" (G. Cantor - „Fundamentele unei teorii..."), „termen" imanent „libertăţii axiomatice": „Matematica este complet liberă în dezvoltarea ei şi legată numai de grija... ca toate conceptele ei să fie... necontradictorii...": aici numerele se înnumără ca „unităţi", iar „transfiniţii" ca mărgeluţele, căci „oricât ar fi de contradictoriu... nu este... nimic scandalos..."

Dar este, oricum; căci dacă matematica este „complet liberă" şi „legată numai de..." tot, atunci este autocontradictorie, aşa că „grija" noncontradicţiei a tranzitat din logic în „scandalogic" şi nu întâmplător „transfinitul" se multiplică (totuşi) la infinit-nesfârşit, acesta fiind vestitul „paradox" (sofism autocontradictoriu) al lui Cantor. Iar Hilbert (op. cit.), după ce recunoaşte operarea distincţiei între finit şi infinit prin „axioma" lui Arhimede, pretinde pentru aceasta o „demonstraţie" de „indemonstrabilitate" (negaţie), adică exact confuzia „infinit-finit", aşa că nu întâmplător ia pe cont propriu „paradoxul" lui Cantor: „Vom depista cu grijă, vom cultiva... (pe scurt - n.n. - „vom face totul" cu o „bună intenţie"). Din paradisul creat pentru noi de Cantor nimeni nu ne va alunga". Ar fi chiar impropriu ca neosofiştii să fie alungaţi „din" propriul „paradis" paradoxal sau „rai" înrăit în sine, autocontradictoriu-pierdut în „Magnum Opus", pe un drum pavat cu „bune intenţii".

Mihai IONIŢĂ

(Va urma)

Mulţumim
tuturor prietenilor noştri care au trimis donaţii pentru susţinerea revistei „Mişcarea". Sprijinul Dumneavoastră este esenţial pentru apariţia revistei.

Fiecare donator va primi în scris confirmare de primire din partea Direcţiei Administrativ-Economice a MPR.

Să sprijinim „Mişcarea"!

Revista "Mişcarea" poate fi sprijinită prin:
- contractarea cât mai multor abonamente;
- donaţii de sume băneşti;
- donaţii de materiale necesare activităţilor redacţionale;
- răspândirea şi difuzarea publicaţiei.

Donaţiile în obiecte

constând în materiale de birou, aparatură tehnică şi electronică (computere, fax, xerox, reportofoane, aparatură audio şi video, accesorii etc.) precum şi orice alte materiale care pot fi utilizate în activitatea redacţională se trimit prin colet poştal (sau prin intermediar) pe adresa:

Mişcarea Pentru România
Direcţia Administrativ Economică
Str. Scărlătescu nr. 14, sector 1
Bucureşti, cod 78158

Sumele băneşti destinate revistei „Mişcarea" se trimit prin **mandat poştal** (sau virament) într-unul din conturile noastre bancare deschise la

Banca Română pentru Dezvoltare – Bucureşti „Unirea" (BRD–Unirea)
pe numele:
„Mişcarea Pentru România"
Cont nr. 40.729.96.133.178. (pentru Lei)
Cont nr. 15.207.96.133.178 (pt. $ şi DM)
Nu uitaţi să precizaţi destinaţia sumelor expediate („Abonament", „Donaţie" etc.).

A B O N A M E N T E

„Mişcarea" este înscrisă în catalogul presei interne la poziţia 3076. Abonamentele se pot contracta prin toate oficiile poştale din ţară, prin filialele RODIPET S.A. sau direct la redacţia „Mişcarea"

Persoane domiciliate în România

Un an (24 apariţii ale revistei): 10.000 lei
6 luni (12 apariţii): 6.000 lei

Veteranii de război, foştii deţinuţi anticomunişti, pensionarii, studenţii şi elevii beneficiază, la cerere, de o reducere de **50%**. În aceste situaţii este necesară prezentarea unui document justificativ (adeverinţă, talon pensie etc.)

Persoane juridice române (Instituţii, organizaţii)

Un an: 25.000 lei
Instituţiile creştine ortodoxe şi bibliotecile publice: **10.000 lei pe an.**

Abonamente pentru străinătate numai prin intermediul redacţiei „Mişcarea"

Un an: 50 $ sau 80 DM

Abonamentele contractate rămân valabile indiferent de fluctuaţia preţurilor. În caz de întârziere a apariţiilor, abonamentele se prelungesc automat.

Expediaţi banii pentru abonament prin **mandat poştal** (sau prin virament) într-unul din **conturile noastre bancare** specificate în caseta alăturată.
Vă rugăm să completaţi cât mai clar **adresa** la care doriţi să primiţi revista.

Publicaţia „Mişcarea" este editată de **Mişcarea Pentru România**, formaţiune politică înregistrată la Tribunalul Municipiului Bucureşti, prin Decizia civilă nr. 33/23.12.1991, dosar nr. 31/P/1991.
Direcţia publicaţiei „Mişcarea" este asigurată de Departamentul Relaţii Publice al MPR.
Redactor Şef: Dan DUNGACIU

Adresa redacţiei: **Str. Scărlătescu nr.14, Sector 1, Bucureşti Cod 78.158**
Tel.: 659.45.72.
Fax: 312.41.15.

PROREP
Tehnoredactare computerizată: PROREP S.R.L.
Tehnoredactor: Nicoleta NEAGU

Relaţii cu publicul: miercuri şi vineri orele 16.00–20.00

Responsabilitatea pentru conţinutul textelor publicate aparţine exclusiv semnatarilor. Punctele de vedere susţinute în paginile revistei „Mişcarea" nu pot fi atribuite organizaţiei Mişcarea Pentru România. MPR îşi asumă responsabilitatea numai pentru documentele sau comunicatele publicate de către reprezentaţii săi autorizaţi sub semnătură oficială (cu precizarea funcţiei deţinute în cadrul MPR).

Preluarea sau reproducerea unor articole (integral sau fragmente) apărute în paginile revistei „Mişcarea" nu este permisă decât cu acordul scris al Redacţiei.

Anul IV Nr. 9 (49)
1-15 Mai 1995

XENOCRAŢIA ÎN AMERICA

Deşi, procentual, evreii constituie mai puţin de 3% din populaţia Americii,

„60% dintre cei numiţi de Clinton sunt evrei"

„Preşedintele Clinton numeşte în cele mai înalte posturi ale guvernului american mai mulţi evrei decât oricare alt preşedinte din istoria SUA!"

Preşedintele Bill Clinton, descendentul lui Charles Blyth, – încoronat rege al ţiganilor în 1847 – gândind la viitorul Americii

Publicăm în această pagină un serial ce-şi propune să prezinte câteva aspecte esenţiale în legătură cu liniile de forţă ale politicii mondiale, cu referire specială la politica celui mai puternic stat din lume la ora actuală, SUA. Informaţiile sunt preluate în cea mai mare parte din presa americană. Serialul va fi structurat în trei episoade, după cum urmează:

1. Xenocraţia în America;
2. Declaraţiile presei israeliene despre influenţa evreiască în guvernul SUA;
3. Liste comparative: guvernul bolşevic în 1917; guvernul sovietic în 1933; guvernul american în 1995.

Redacţia

Robert Rubin
Secretar al Ministerului Finanţelor

Dan Glickman
Secretar al Ministerului Agriculturii

„Ierusalimul cucereşte America prin numirea de către Clinton a unui guvern evreiesc"

Cotidianul de limbă ebraică *Maariv* din Israel, din 2 septembrie 1994, declară că preşedintele Clinton a plasat atât de mulţi evrei în poziţii cheie, încât comunitatea evreiască organizată are acum controlul efectiv asupra guvernului SUA. De la publicarea acestui articol, Clinton a impus şi alţi evrei în administraţia SUA, în fruntea agenţiilor guvernamentale. Toţi aceştia sunt militanţi sionişti şi deci agenţi israeliţi. Ei nu sunt devotaţi Statelor Unite. Este o realitate şocantă că *America a fost cucerită de Israel.*

Iată ultimele numiri de evrei în posturi de conducere:

* *Secretarul Ministerului de Finanţe* este evreul Robert Rubin, care l-a înlocuit pe Lloyd Bentsen. Rubin a fost membru în conducerea băncii *Goldman, Sachs & Co*, una dintre cele mai puternice bănci de investiţii evreieşti din lume şi membră a fondului *Federal Reserve*. Rubin câştigă anual o sută cincizeci de milioane de dolari din speculaţiile de pe Wall Street. Ca secretar al Ministerului de Finanţe, acesta urmăreşte impunerea legilor împotriva portului de armă prin intermediul Biroului pentru Alcool, Tutun şi Arme de foc al ministerului. Serviciul pentru Venitul Naţional se află de asemenea sub supravegherea sa directă. În postul de director la Consiliul Economic Naţional, pe care l-a deţinut anterior şi de unde a fost promovat, a fost numită evreica Laura Tyson.

* *Secretarul Ministerului Agriculturii* este evreul Dan Glickman din Kansas. Acesta a fost senator timp de nouă mandate, apoi locul său a fost câştigat de Todd Tiahart din Partidul Republican. Glickman a fost unul dintre susţinătorii legilor împotriva portului de armă. În ciuda afirmaţiilor sale publice că nu ştie mai nimic despre ferme şi fermieri, Clinton l-a ales pentru a prelua postul de secretar al Ministerului Agriculturii. Asistentul său este un alt evreu numit în funcţie de Clinton, Richard Rominger.

* *Conducerea U.S. Trade* (Camera de Comerţ a SUA, n. tr.) a fost acordată Charlenei Barshefsky, evreică de origine rusă.

* *Adjuncta Secretarului Ministerului Educaţiei* este evreica Ellen Haas.

* *Directorul politic al Casei Albe* este evreul Doug Sosnick.

* *Consilierul general al Departamentului Energetic* este evreul Robert Nordhaus.

* *Biroul pentru Managementul Calităţii* este condus de evreica Nancy Weidenfeller.

* *Consilierul organizaţiei National Health Care* (Organizaţie naţională pentru protecţia sănătăţii) este Ira Magaziner. Judecătorul de la Curtea Federală Royce Lamberth a cerut Departamentului Justiţiei să cerceteze cazul lui Ira Magaziner care ar fi mintit, sub prestare de jurământ în instanţă, în legătură cu accesul public la dosarele acestei organizaţii. Cererii judecătorului Lamberth nu i s-a dat curs.

* *Ambasadorul SUA în Israel* este evreul Martin Indyk. El a fost şeful Comitetului Americano-Israelian pentru Afaceri Publice (AIPAC), lobby-ul oficial al Israelului în Washington, care realizează coordonarea a o sută douăzeci şi şase de Comitete Evreieşti pentru Activitate Politică, făcând presiuni asupra Congresului american în favoarea intereselor evreieşti.

Anterior, Indyk fusese Şeful Serviciului de Securitate pentru Afaceri în Orientul Mijlociu al Consiliului Naţional pentru Securitate al SUA. Acest post îi permitea accesul la toate secretele militare ale SUA privind Orientul Mijlociu. De asemenea, el a fost şi director fondator al Institutului Washington pentru Politică în Orientul Apropiat, în fond, un grup de experţi proisraelit.

Numirea sa ca ambasador în Israel constituie o situaţie inedită în istoria SUA, în acest caz fiind vorba despre un evident *conflict de interese*. Israelul are astfel un agent cu o poziţie de răspundere în ambasada SUA din Ierusalim, capabil să divulge secrete politice şi militare de importanţă vitală pentru Statele Unite.

* *Şeful Operaţiunilor Navale* este Jeremy Boorda, nepotul unor imigranţi evrei ucrainieni, primul evreu din istoria SUA aflat la comanda unei părţi a forţelor armate americane.

* *Biroul pentru Management şi Buget* este condus de evreica Alice Rivlin, iar postul de director executiv urmează a fi preluat de evreul Robert Greenstein, contestat însă de Republicani datorită declaraţiilor sale publice, ce au făcut să fie considerat *„un economist extrem de liberal"*. (Reamintim că termenul „liberal" este asociat, în viaţa politică americană, cu orientarea de *stânga. – n. trad.)*

* *Corporaţia pentru Serviciul Naţional* este condusă de evreul Ely Segal. Este vorba despre un corp armat cu scopuri defensive, ce numără douăzeci de mii de tineri ce nu fac nimic; dar a căror întreţinere, plătită de contribuabili, însumează 1,5 miliarde de dolari anual. Consumul de droguri şi de băuturi alcoolice, ca şi numărul copiilor nelegitimi sunt foarte ridicate în rândurile acestora.

* *Consilier al Casei Albe.* Fostul consilier, evreul Bernard Nussbaum, a fost nevoit să demisioneze în urma faptului că a ascuns documente sustrase din seiful lui Vince Foster după uciderea acestuia în condiţii misterioase. În locul lui Nussbaum, Clinton a numit tot un evreu, cunoscut ca fiind de stânga: Abner Mikva din Illinois.

* *Judecători la Curtea Supremă.* După numirea a doi evrei de stânga, Ruth Bader Ginsburg şi Stephen Breyer, ambii sionişti, Clinton urmează a numi, pe un post vacant, tot un evreu: Peter Edelman, profesor de drept la Universitatea Georgetown. Acesta din urmă e cunoscut drept mult mai radical decât primii doi. Punerea în practică a modului de a gândi al acestora va duce la impunerea în America a tiraniei minorităţii evreieşti care există deja în Europa occidentală, unde patrioţii sunt acuzaţi şi urmăriţi de guverne pentru ofense la adresa evreilor, cum ar fi *„negarea holocaustului"*, care ar *„induce ură rasială"*. Este o ameninţare la adresa libertăţii şi a Primului Amendament al Constituţiei americane!

* *Banca Mondială.* Principalul candidat la preşedinţia acestei instituţii – în mod tradiţional deţinută de SUA cu acordul celor o sută şaptezeci şi opt de state cu contribuţii bănească la BM –, în urma retragerii lui Ernest Stern, este James Wolfensohn, în vârstă de şaizeci şi unu de ani, bancher internaţional, binecunoscut în Washington ca preşedinte al Centrului John F. Kennedy pentru Arte ale Spectacolului.

Ira Mgaziner
Consilierul Organizaţiei Naţionale pentru Protecţia Sănătăţii

Mickey Cantor
Membru al Camerei de Comerţ

Ellen Haas
Adjunct al Secretarului Ministerului Educaţiei

Alice Rivlin
Directorul Biroului pentru Management şi Buget

Bernard Nussbaum
Fost Avocat al Casei Albe

Charlene Barshefsky
Membru al Camerei de Comerţ

Roberta Achtenberg
Adjunct al Secretarului Departamentului pentru Locuinţe. Militantă sionistă radicală şi militantă lesbiană

Laura Tyson
Şeful Consiliului Economic Naţional

Lani Guinier
Propusă de Clinton, a fost respinsă de Congres.

Jeremy Boorda
Şeful Operaţiunilor Navale S.U.A.

Ruth Bader Ginsburg
Judecător la Curtea Supremă

Stephen Breyer
Judecător la Curtea Supremă

Thomas Dine
liderul AIPAC. Astăzi consilier personal al lui Clinton

Articol preluat din publicaţia „The Truth at Last", numărul 380, 1995

Traducere şi adaptare
Sandra CRISTEA

P.S.: *Recent, solicitând ajutorul preşedintelui Clinton, Congresul Mondial Evreiesc a cerut retrocedarea bunurilor evreieşti confiscate după 1944 în Europa de Est. Vom reveni.*